TONI,

DRAM I TRE AKTER,

EFTER EN VERKLIG HÄNDELSE
PÅ S. DOMINGO.

Svenskt Original.

Första gången uppförd på Kongl. Theatern
den 12 November 1832.

STOCKHOLM,
ECKSTEINSKA BOKTRYCKERIET.

1832.

Förord till den elektroniska utgåvan

Boken, som tillhör Harvard University Library, har hämtats från Google Books. Den anpassades för Projekt Runeberg i april 2013 av Bert H.

PERSONER.

Herr STRÖMLI, plantage-ägare på S. Domingo.

ALBERT,

FREDRIK, hans söner.

GUSTAF von der RIED, hans systerson, Officer i Fransk tjenst.

BABEKAN, en Mulattska.

TONI, hennes dotter, Mestiz.

KONGO, en Negerchef.

SAPPY, hans son, ett barn.

KONELLY,

HOANGO, Negrer.

GEORGE, en Negergosse.

Betjenter, Negrer.

*

FÖRSTA AKTEN.

Theatern föreställer en skog, i fonden begränsad af berg. Det är natt, regn och storm med åska.

I. SCENEN.

Herr Strömli *med dess båda söner* Albert *och* Fredrik, Gustaf von der Ried, *samt några Betjenter inkomma, försigtigt seende sig omkring åt alla sidor. Herr Strömli stödjes af sina båda söner.*

Gustaf.

Kom häråt; skogen är tät och ingen höres af; här äro vi i säkerhet.

Strömli.

Jag måste hvila; jag förmår inte mer.

Albert.

Sätt Er här, min far, på den der stenen; trädet ger Er åtminstone något skydd mot regnet.

Fredrik.

Och ingenstädes spår efter någon menniskoboning!

Gustaf.

Ack! alla hus på San Domingo ha upphört att bebos af menniskor; ett vildt blodtörstigt slägte har utträngt de fordna ägarena, och hämd och död väntar en hvar, som der skulle söka en fristad.

Albert.

Hvad skall det bli af oss? Våra lifsmedel äro slut; våra kläder äro förnötta, våra krafter uttömda; vi ha endast valet mellan den långsamma döden genom hungern, eller den hastigare för våra bödlars händer.

Gustaf.

Det är likväl bättre att välja striden mot menniskor, än mot den grufliga fiende, som söndersliter vårt sköte.

Fredrik.

Trädens frakter ha fallit af obegagnade; alla fält förhärjade, ingen utsigt till någon hjelp — och vi ha ännu tre eller fyra dagresor till Port au Prince.

Strömli.

Utom mig skulle Ni ha föga mer än en enda. Mina olyckliga söner och du, min goda Gustaf, och ni andra, mina trogna vänner och följeslagare! Det är jag, som hindrar er vandring, som är orsaken till ert förderf! U tom min svaghet skulle Ni redan ha sett ett slut på era lidanden.

Albert.

Min far!

Strömli.

För att framsläpa mina vacklande fjät ha Ni hejdat er friska ungdomskraft och gjort den beroende af min ålderdoms krämpor. Jag har blifvit en börda för Er, och Ni ha dragit den utan knot; Ni ha visat mig ett gladt, bekymmerslöst ansigte, under det faror och försåt omgåfvo Er på alla håll; Ni ha med egen försakelse användt allt att för mig lätta vandringens mödor. Hvarje fördröjdt steg harför Er varit ett uppskof af er räddning; ett äfventyr af ert lif, och Ni ha likväl för min skull inte velat påskynda er färd.

Albert.

Min far! Ni upphöjer allt för mycket värdet af de små tjenster, era barn kunnat göra Er.

Fredrik.

Denna resa vore den lyckligaste tid af min lefnad, om jag vågade tro, att jag derunder kunnat betala en ringa del af min oändliga skuld till den, som jag har att tacka för allt.

Strömli.

Tro inte, att jag är känslolös för ert ädelmod och era uppoffringar. Men jag bör visa, att jag förtjent dem, genom det jag frivilligt sätter en gräns derföre.

Fredrik.

Hvad vill Ni säga, min far?

Strömli.

Jag är en gammal man; mina dagar äro räknade, det kan inte vara många, som åldern, olyckan och sorgerna ha sparat. Det enda, som skulle ge dem något värde, vore, att se deras afton förskönad af mina barns lycka; jag ville lefva för Er; jag kan icke fördra den tankan, att jag skulle tvinga Er att dö för mig.

Gustaf.

Tvinga, min morbror?

Strömli.

Jag förstår hvad du vill säga, Gustaf; men lät mig tala ut. Ni ären allesammans unga män; förEr ligger verlden öppen, Ni måste lefva för den och för lifvets glädje; min bana är tillryggalagd, stor sak om den slutar ett par steg mer eller mindre hitom målet. Skynda Er till Port au Prince, Ni bör innan nästa middag kunna vara der; jag vill komma efter så fort jag kan, sök att derifrån skicka någon mig till mötes; men det är nödigt, att Ni hastar, innan General Dessalines med sin armé hinner fram till fästningen.

Fredrik.

Min far, hvad fordrar Ni af oss! Vill Ni, att vi skulle lemna Er till ett rof för er egen kraftlöshet, eller de grymma Negrerna?

Strömli.

Faran är inte så stor, kära Fredrik; några timmars hvila skall bli nog att återställa mina krafter, och dessutom äfventyrar jag mindre än Ni. De svartas hämd rasar bittrast mot dem, som kunna bära vapen, och af hvilka de ha något att frukta; deremot kan jag aldrig bli vådlig för dem, och de ha intet skäl att bruka våld mot mig. Ålderdomen och värnlösheten äro heliga för alla menniskor, äfven de råaste.

Albert.

Min far! kan det vara ert alfvar, eller vill Ni blott pröfva oss? Ni talar om edra söners lycka och Ni vill, att de skola köpa den med ett förräderi mot Er; Ni vill att vi skola lefva och priset derföre skulle vara er död! Säkert misskänner Ni inte edra barn till den grad, att tro, att de skulle kunna anta ert förslag.

Gustaf.

Jag hoppas, mina ädla vänner, att Ni alla skolen kunna lefva med hvarandra och för hvarandraslycka; Bär hrédvid Är én urholkning i berget, ett slpgs grotta, *om kan ge Er skydd mot oyädret; dölj Er der så länge, jag vill. $$ipUer tid se éfter i trakten häromkring, om jag inte kan upptäcka något hus, der man \dlr emot t& #£r, eller åtminstone skaffa oss nåtgr^ lift medel.

StRömli.

Hvad vill du göra, mfn Gustaf? Besinnar du då icke*, att hela nejden hvimlar äf bévffpnade hopar, att hvfrr och

eh brit, som faller i de uppretade Negrernas hähder, är ett- oundvikligt dödens rof, och livad, skulle bit af'oss, om vi-förlorade dig, hvars rådighet ‘ och mod så ofta Vårft vål’t stod, vår tillflygtj ntfr*ålft emiatsvikit? Siägtskapsban-det förenar Gss båda, men en gemensam* olycka gar det ‘innu inter^ Och mest'af allt din •rfedlighet, dm7ädlaf själ, de tjenster da gjort 4s*. Dfr faa 'gett dig ett högt ruol i mitt hjérb, och — föri&t mig, mfok 'iöner — kanske det^hSgstä.

Al/BEfttt

Skulle vi kunna v,ar* Ot^ok^mme nog, att af-uqdas honomdet? Mip tar! Ni kapper era . san er för Väf, étt idke Vetå, att Wt," t detJtlJnu sagt, endåst yttrtft vira tftnkaf. Arfi Vi då inte éb kropp, lifvad af en enda själ, sorti élttllé förbloda eller borttvina, om man skUj49'4cdfrån en enda af dess lemmar. Gustaf, du får inte lemna oss.

Gustap.

Det måste likväl, ske, hästä Albert. Jagir äldst, kanske erfrrnastTochfrådigast sftfr Ef; detta» ålägger mig'fen^ökad-férbindebe^mttrvåga aHtfofcErradd* ningJ Hwadhat jag deieutoni att ifrukU? hart jag ejqnoai.vapen, dlerinör Ä;«få #fsn att bvuiur detaliRi talar ätd ^idå* ick? fe

mans ‘ förtrogtiå mfed och bvilktf hjiå ktinna

iräl förestå 'sotri' Vofe svårare än detä, viför-

ut mött ock trotttfet?

Steömll

Men ensam, utan, bistånd, utad xxiöjligh^t att un* derrätta oss------

Gustaf.

Det; är läUare.för eu enpam vandrare,, att smy~ ga.sig, fram*, aUväo^a deltagande hos någon/god~ $innad innevånare, som> måhända . #nnu undkommit de. svartas raseri, äp for ett, talrikt sällskap, . Ett sådant, |p$ste inge misstankar* och farhågor i dessa tider fef.oro och fasa§ d& allt förtroende menniskor emellanallt medlidande,, all redlighet försvunnit^ Dessutom, mina vänner, bar jag annat valf anatt Tåga något fö> att vinn» allt? Våra lif, vår väl-. 0ird beror jpL ett lyckkast; nå yål, vi måste, antingen Sfventyra deita.k*sfc ^Itec IPgga pss har ck verksamma och vänta, tills den medlidsamma döden täckes göra ett slut pä Tår t lidande.

Sta&Mfcr.'

Ackr,fag känner att du har allt for rätt; Ti ha intet, val! S£ ^gå då; himmelens änglar och våra böner skola ledsaga dig.

Fredrik.

Jag vill följa dig, broder.

Gustaf.

Nej , du måste vara cprär hoe din far^ en .endai W* nog. att utforska trakten 4ob förskaffa oss hvaé Ti behöfva. Men i händelse Ni under min från-Tara skuUe btt upptäckt* iOch angripna .af någon, atcöflofrps, fordrar Er saariade kraft, att JBrstaraEr.» Var vid £ddt* ifeöd', ttifoft ▼änbér; ja£ åten-k ord mer snart > bcfa v i sköld då tfied stärktä kfäftifr fortsätta vår vandring.

Fredrik.

Farväl då»; Vi Vänte dig har.

Alla

Farväl, farväl. (Gustaf* fedr ut £t fonden/ de öfriga étflägsna sig ät den motsatta sidan).

IL S<2£I«EN.

fThtaiern Jorvandlas till ett rum i Kongos hus• En lampa bWnhér på"bordets några vapén ligga- här* och * der i riimmet Regnet och \äskdn hores ännu på afstånd.J

KonElilY Och Ho ANG O (inkomma genom

en sidodörr^*

HoAttGO,

Mån tro vi ska nt i natt?

HoKtiVtsY.

7a viss,tj hörde du inte, att Kpngo sa' det i middags?

Hoango.

Men det stormar ogk tjuten ju derute, och reg-ner piskar oss i ansigtet, så fnan inte kan se tie steg framfor sig. IVä ett väder, så ingen ä*rljg män vill släppa tit sin hund.

Konelly.

Hvad pratar du för slag? Un'ärlig man; —•_ när såg du Sist någon så'n på Hayti, eller när f^nn dut

aJArdet Joate. möda» HU fAra»dbl} När ha ri. fSf ofrjgt haft saimn» xätX. *cm. Jbundarne2. Qe hvita behandlade dem som mennUkor» won o$s ftov&Jurö* atur; vi ska nu göra dem samma tjenst igen, och inte leinna dem någon fred, intet en gång oär djuren förskräckas och söka gömma sig*

JJL SCE«ÉN.

Kongo, (bär den lilla Sappjrpd armen.) De Förre•

KcttfOO, (som inkommer under de sista orden.)

C^.9 Konelly! Du t^J^ .SQi&%$ifc\ man, feg har alltid hållit af dig och jag §nner> ett du fgrtjenar det

Konelly.

Dferjlr iriig lart; j££4har‘ttört‘ÖfgJ sflgå dét några' gungor forut; du har iil! och med talt om någon belöning; mCfi hittills* har det stannat vid bara talet.

IJanGOv

Ofornöjde! hyad begär du då ?. Har jag inte^if-vlf dig mitt töirtrbétodfe£ har ja£ itftev hedrat dig méd de vigtigaste uppdrag;, har jag inte ^édffigt delat vårt byte?

RoSEtLY.

Jå, det sista vill .jag inte bestrida , men deriliar du intet gjort mer, äh livad* du varit tvungen tilj. Hvad hedern och ditt fortroenJe vidkommer, så forstår jag mig förunnad t lijtet på hvad det kan vara värd t. Jag vill ha något redbart.

ionoo.Hvad vill du då? fordrar du, att jag skall dela min egendom med dig?

Konelly.

Å nej, det begär jng inte, ty den bar du som ett laga fång. Du slog sbjäl* din husbonde, den garole* Guillaume, och tog for dig hans plantage; det är rätt och billigt, och ett sådant köp kan ingen klandra. Nej, du har här en flicka, som nästan är så god son? plpptagen.; men set* du, till henne har du inte samma rätt; ge mig henne till hustru

Kongo,

Toni? älskar du då den hvitbleka flickan?

Konelly.

ÄJskar? frvad är det for snack? Hayti §r jusé ett land for kärleken, ha, ha, ha! Tror du foröfrigt, att jag skufle kufina förnedra mig så långt, skulle kunna glömma mitt grsprung och älska en qvinna, som bär våra förtryckares färg? Nej, min kära Kongo, Konelly är en man och tänker inte så kle-roigt. Men sjer.du, hennes mor, den gamle Bahekan, har skrapat ihop en rätt vacker förmögenhet under det hon var hushållerska här på plantagen; den tillfaller flickan, och som jag inte kan iå pengarne utan bihanget, så fåi/ jag .väl Iof att ta flickan med. D'ä ändå en dum lag, att vi måste skona alla sådana vanbÖrdingar, bara för det lite afrikanskt blod flyter i deras ådror.

Kongo.

Du kan ha rätt. Ja, jag för min del har ingenting emot ditt giftermål.K OHEI.LY.

IVä bra. Nä, då hoppas jag, att ingen ann ieller lär ha det.

Kqhg.0.

Man måste liky&I höra flickan hvad hon tänker. Hon har fått en Europeisk uppfostran och vissa begrepp--------

Konelly.

Som jag tror också börja spöka i din hjerna. Hvad folket blir förjiömdt högfärdigt när det får lära sig litet läsa ocn skrifva!

Kohgo.

Missbruka inte mitt tålamod; vet, att om jag inte behöfde din arm, skulle din mun aldrig iper säga några smädetser.

Konelly.

Jag tycker om dig Kongo; ett sådant der språk roar mig, men det skrämer mig inte* Förifra dig1 i alla fall inte; jäg vill dig ingenting illa. Jag Ville bara påmiona dig om att Toni aldrig glömmer sin slägtskap med de hvita, och atthonogei^-na lyder dig.

Kongo.

Jag vet det, och jag har länge tänkt på ett medel, att försäkra mig om hennes trohet* Ah, se der kommer hon. Gå, Hoango, och säg till våra l>röder, att de hålla sig fardiga; om en timme kryta vi opp. {Hoango gär,)u

IV. SCENEN.

Tojt-Ii Bajukaw, Kongo, Kobtem,x* Sappv.

Babekan.

.Arn^r du dig ut i natt?

Kongo.

Jaf General Dessa! in es nävmar sig till Port au Prince, och har befallt mig stöta till hans armée tned*a transport iiftmfdeh

Babekan.

Blir då ingen af Er qvar i J^uset?

Kongo.

Mej, ingen ipcr ätt;gossen George, sopi Du har att.skjck? £render öm så skulle h/ehöfvasj, ooh mitt barp> spm jag fortrpr. i 4in vånfc

Babekan.

Men om emellertid någon hvit skulle komma?

Kongo.

Håll porten; stängd; #r det »flera, så aläpp inte in dem; ar< det åter bara eö el Ur två,, så.uridfågna dem väl ; sök att inöd vänlighet oob hal&ordqväf-va deras misstankar och meöfva dem i, Säkerhet» Kan du qvarhålla dera tills i öfvermorgon, så ar det väl; ty då kommer jag fgen; hvarom icke, så skicka mi^ ett bud.

Babekan.

Jag förstår.Din dotters hvifa ansigte 8r deksutom en lock* mat, som ingen af dem lärer emotstå. De troi att de firo bland sina egna------

Konelly.

Och somna i lugn, for att aldrig mer ha det besväret att behöfva vakna. Öa, ha, ha!

BABEKAN, (till Toni.)

Hör du, Toni! Kongo gör dig den ära q oohiao-? ser din ljusa färg, som han annars fordömmcr, likväl gagnelig till något.

Toni, (mm hittills setat tankfull

på en stol, stirrande uti en bok, utan att låsa den.)

Ack! tvarföre gaf mig då naturen duriorf \fäfg, som måste tjena till en snara, ätt locVa ‘oskrW/gai i forderfvet! Eller hvarföre kan jag itiie gott* iriitt ansigte så svart som min framtid är, ocb som Ni söken göra min själ J

Kongo.

Ja, du har rätt att klaga Äfver din färg; den Sr ett Kainsmärke, som toatoren tryckt på det slägte, hvars afföda da är. Det gift, Ni säger har*svärtat våra kroppar, det tömde hon i edra hjertan — det är skiJnaden oss emellan»

Konelly.

Sådana der hÖglärda saker forstår jag mig inte på; men hvad jag vet är, att det bat jag svurit de bvita, inte skall Upphöra forr än vi få samma färg som de.Babekan.

Hatt, Konelly! Du Lar uttalat min tanka.

Kongo.

Ocli min, och alla våra broders. Naturen har bestämt dé svarta och bvita til! fiender från vaggan till grafven. De voro öfvermägtiga; blodigt och

förtryckande låg deras ok på våra fkuldror. Nu

har hämdens dag uppgått; Vi ha brutit vårt ok, och med blöd och dpd ka vi betalt vår sekelgamla skuld.

TONI (stiger upp och tar en bössa).

Du talar förståndigt, Kongo! Jag tänker som du; krig, evigt \rig mellan tle hvltä' och svarfa! När jlig lékei^med den ltllä Sappy,* tänker jag ofta * du Mr min fiende. Ja£ måste förkrossa dig, éfteir jag käir det ^ och der före - - - (rigtar bossan mot gossen).

K O N 'VO (tär tös san af henne).

fasande! hvad vill du föVeta? hvad: har det 9^kyidiga, barnet gjort dig.?,

1,0NI.|

Ungefer detparama ftö» flefrr »GxiiNaume gjort dig; gosäeri älså«* mig och villnfig' tät}' metf ttäta bär inte min farg.

&0’NGt>.

Olyckligai om du rör 0U hår på gossens huf-r vud, så skall död: och förderf träffa dig-

Toni.

Förderf? kan vä^ ett rysligafe förestå mig, Mn det, hvari jag nedsjunkit? och död—ser du, hvil-ken feg usling 'du äi\ Du fruktade för döden j och denna fruktan ätérhöl! drg. När* du inte mer kän^de den, blef din första bragd alt sola dioa bänder i din välgörares, din andra fars blod. Jag der-eraot har skonat din ton för det att ban är oskyldig, och for det att han är en menniska.

Babekan.

Toni, min dotter!-h vil ka olyckliga griller ha förvirrat ditt hufvud?

. ^O BfELlrY»

Sådant* allt fir en fofjd af böckerna, som hon läst? också en skänk af de hvita!

Kon g o.

, Hor Toni! Jag vill för sista gången svara.på dina förebråelser. Du kallar förra ägaren, ,af d$n bär plantagen min;fqr,; 4$ri har du orätt. Min fqp bor på ,andra sidan häftet, eller vistas han nu i den stora Ändens boningar, der jag en clag skall återse, honpm. Om h*n lefvpl, skulle denna hand förtorkats förr, än jag lagt, den på hqns helgade hufvud. Du kallar Guillautné min välgörare. Hvad godt gjorde han mig då? Han köpte mig för sina pengar, när slafhandlaren uppställde mig till salu på torget; derfore måkrflirinren tacka honom i af-» granden. Han gftf mig mat, och jag gaf honom igen mins hftncfort arbete om dagen* och om natten mina tårar och mina förbannelser» Han förskaffade mig hvad ni ^alJiu1 'kunskaper, på det jag skulle kunna om morgonen piska hans slafvar upp m nattens hvila, och öm q vä Ilen drifvb den svarta boskapshjorden • tillbaka i sina fangelsen; på det jag skulle kunna skrifva opp, huru många fastager kaffe och socker de släpat tillhopa, och huru mycket deras mödor och deras blodsvett inbragt.i hans kassa. Räkningen oss emellan var qvittad, en punkt återstod; han hörde till våra bödlars slägte; men den stora räkenskapens dag inbröt; rolerna om by t-tes» boJlarne blefvo i sin ordning offer; hans blod var det första $pm fargade. min dojk., nied det invigde jag den till ett verktyg för de svartas eviga hämd, och den stora ‘Anden lemnnde våra faders land, Ijungade öfver liafven och såg leende till min gerning. Det som du kanske vill kalla ett brott, det är i hans Ögon en dygd, och mina bröder skulle ba tackat mig derfo're< skulle ha kallat mig en bjelte, om inte tusende hade gjort detsamma, och hundra tusende önskat kunna göra det.

Toni.

Min mor, min mor! h varför har du föd t mig till veriden?

Babekan.

Hvad fattas dig då i dag, Toni? Är då det som skett någon nyhet för dig? Har du inte förut hört den hämd vi rvurit mot våra förtryckare, och gillat den?

T om.

Hört? ja; men gillat---?

Babekan.

Jag förstår dig inte; hvad tänker du på?

Toni.

Skatta din dotter lycklig, min mor, att hon ingenting tänker; sådana ögonblick som delta, när jag vaknar ur min dvala, äro grufliga.

Babekan.

Har du inte lofvat mig kärlek och lydnad?

Toni.

Ack ja, det har jag, och Toni håller sina löften, till och med när hon lofvat för mycket.Ip

Jag vet, Toni, ntt du inte är oss tillgifren; men jag viM försöka ett medel att fatta dig vid oss. Jag ärnar gifta bort dig.

Babekan.

Du gifta bort benne? Har du då glömt, att jag är hennes mur?

Kongo.

N<*j, det vet jag alltför väl; men jag vill hoppas, att du skall bli nöjd med mitt val (visar på Konelly). Här ser du den inan jag arana t hennes Auatar t>ao dig inte?

Babekan*

Fråga Toni.

Kongo.

Toni! vill du bli Konellys hustru?

T O N I (ser på honom utan att svara)*

Konelly.

Har flickan blifvit döf? Svara, vill du ha mig till man?

Toni*

Nej!

Konelly.

Hvarför intet? Är jag för ful, för gammal eHejr kanske för det jag inte kan läsa ?

Babekan.

Svara, mitt barn. Vi! du gifta dig med honom?

T O N I (skakar.på hufv\idet).

Kongo.Kionco.

Jtfeo jag buller dig att bli haas hustru.

T Ö NI.

Befaller? Du! for Att gifta sig måste man lefva. Eländige mask, kan du också befalla mig det?

BabekAz»*

Rätt, mitt barn, frukta ingenting; man skall inte tvinga dig; men besinna dig likväl.

KoNGp.

Kom ihåg du lilla trottsiga, att jag är dig i fars ställe, att du måste gtädlffla alla dina fordna förhållanden^ att du i oss nu mera ser dina enda beskyddare, ditid vfyiftér, ditiabrpder.

Törfh

Ni mina bröder? Store C^ud! hvilken afskjvärd slägt.

KoiffJLLY*

Du smädar och föraktar os&^ du längtar efter de Lvita.

Ton U

Jag känner intat dem; men jag längtar efter menniskor, och finnef mig här omgifven endast af yildjur.

KtitfELtt.

Oförskämda! Jag kan bli rasande; frukta allt om-------

Kongo.

Stilla dig, Konelty.Toni.

Nej, hindra honom intet, låt hbnöm fortftr»-Se, ett sådant språk talar kärleken på Hayti.

Kongo.

Var lugn, kära Toni! Ingen skall göra dig något ondt; din ståndaktighet, ditt mod behagar mig; jag känner derpå igen ditt Afrikanska blod.

Toni.

Hvilken heder for mig!

K0HC6.

Vi skola en annan gång talas, yjd , om. saken. (till Babekan.) Allt blir emellertid vid det gamla; sök formå din dotter pjtt ^ajra förnuftig.

Tonl

Så illa vill inte mn mor* 01ig.

K!onelly, (till Éongo\)

Glömmer du hvad du har lofvat mig?

Kongo.

Jag glömmer intet. Mins du bara din pligt a ti lyda. Farväl Bab^ap J 1Om en eller två dar ar jag här igen. Du känner i alla fall din rcile.

Babekan.

Lita på mig. Farv.nl! {Kdngo och Konelly taga sin* vapen och gå ut genom fonddörrea,')V. SCENEN.

Tom. Babeka*.

B a B£ k.Air..

Det är sent, och vi ha' inte långt igen till midnatten. Jag måste stänga dörren. Sedan skola vi bege OSS till hvila* (Går åt fonddörren och stänger den»)

Tom

Hvita, min mor? Kan du verkeligen smaka nå,-gon sådan?

Babekan.

Hvarför inte? min kropp, som lidanden och sorger i förtid ha' föråldrat, bégär någon ro, och skulle längese’n påkallat den eviga söta nen som en välgerning, om jag inte måste lefva for dig och för min hämd.

Tam.

Kan du d& sofva roligt, min mor, här — ocE der borta? Ser du inte de mördades skuggor omkring ditt läger? ljuder Jnte deras klagorop i dina öron, och fruktar du inte att möta dem, vreda och blodiga, när en gång - - -

Babekan.

Men hvarifrån denna ovanbga sinnesskakningr; jag har aldrig' sett dig s& upprörd' som i dag. (fattar hennes hand.) Djn puls slår oroligt; du har säkert feber.

Tom.

Ja, jag har feber. Och du min mor, du är di frisk, verkligt frisk?Babekak.

Milt goda barn, slä borrt dina griller; mins alt du är dio mors en<j|a tråst, hennes enda glädje. Besinna i hvilken tid och i hvad land du lefver; att du med blodets och tacksamhetens band tillhor oss, att en oundviklig nödvändighet fastat dig vid vår sak.

Torn.

Nödvändighet, ja, det ir rätta ordet Tack for det du påminner mig derom. Vi alla, i hvilkas ådror en droppa af Kams' blod flyter, 8ro då dömda till slafveri, dömda att beherrskas med eo jero-spira, lika] mycket om det fir Européns gissel eller nödvändighetens lag.

Baiekan.

Var åter munter som du fordom var.

Toiri.

Återkalla då detta fbrdom, och jag skalI bli glad ponp Gör mig til| ett barn, eller låt minbarn-doiips lugq återvända {.

$£*EKAN.

Huru? Du ville då se dén tid kotnma tillbaka, då din mor, då du, då Ti alla voro t ra lar under ett förhatligt slägte, hvars Öfvermod himmelens vtede har förkrossat? Du saknar då dina slafbojor?

Toni.

Ack! är jag då fri nu?

Babekak.

Toni! älskar du din mor?Toni.

Om jag gör det! Lefde jag väl eljest ett ögonblick och fordrog Ssynen af dessa missfoster?

Babekan.

Skulle du väl kunna förråda mig; skulle du kunna öfverge mig?

Toni.

Om jag det kunnat, tror du inte att jag längesedan gjort det?

Babekan.

Jag känner igen dig, roitt barn. Du har ryst för din mor och du har ej förstått, huru jag kunde låna mig till ett verktyg åt de svartas vrida blodtörst. ASnn mig då, och döm sedan om jag kan och hör handla annorlunda?

Toni.

Hvad Till du säga?

Babekan.

Du är nu vid den ålder, att jag kan anförtro dig mina öden. Hör då - - (det klappar på dörren) Det klappar, (går åt dorren) Hvem är der?

Gustaf von der Ried, (utanjor*)

En uttröttad föromägtaadevfiidrqre; som dör af hunger och matlhet.

B&ib&an.

Är ni en hyit, eller neger?

Gustaf.

Jag är en EuropVé. Men for Guds skull, säg jnigJbveai som betandet:här. huset?Babekan.

Endast era vänner. Jag skall slraxt öppaa dörren.

Toni.

O Gud! Ett nytt offer!

Babekan.

Ty$t, ToniJ, Du vet ju hur du bör förhålla dig, {öppnar dörren.) Rom ii* främltog, odh frakta ingenting.

VI. SCENEN.

Gustaf voa der Ried, De Förra*

GuSTAF, (stannar vid dörren och ser sig ähgsligt omkring.)

Hvilka är då ni, som lofva mig en fristad?j

Babekan.

Jag är, som da ser, en Mulatt, och min dotter der en Mestiz. Vi firo således af samma stam 6om du.

Gu ST AF, Cgår några steg fram i rummet och blir varse Toni»)

Gud ske lof! jag ser en varelsej hvart anléts-färg är ett återsken af min egen.

Toki.

Frukta ingenting. Här i huset finnas for närvarande inga negrer.

Gustaf.

Jag ser dig, ooh fruktar då intet Om än dinfärg kunde bedra, Lan likväl inte ditt öga göra det. Bebor ni ensamma det bär huset?

Babekan.

Negern Kongo, som äger hela plantagen, är for närvarande vid General Dessalines’* armée och kommer iate igen på ilera dagar.

Gustaf.

Vet ni då hur långt härifrån Dessalines är?

Babe&an*

Åh! åtminstone fem eller sex dagsmarscher. Gustaf.

Gud ske lof, jag andas åter! (till Babekan.) Mifa goda qvinna, får jag b*? er pqd herberge Öfver natten och .litet mat? Jag förgås af hpn^er.

Ba*ek]ait.

Gerna. Toni! gå ut i köket efter mat; jagskall emellertid duka häripne*:

T öVl. dgar tet; mtn "kdétdr difri)id en bfäJc pd Guttafi *om)uppmtit& tamt 'följer i tala hqum

HVIFkefn Slsltfifrd fli^ H4ad ^ är iycklifrmin . |umftä, att ha em så&AMdottth

BABSX4H.

Ja ralla säga att hon iiknar mer sin farss&gte, än snjumor*.

G. US x AF,.

Hvem var hennes far?»

BABEKANj (e&PTt.)

En Fransman. Men vill du inte lägga hbrrt din kappa och dina vapen? Här behöfvtr du dem inte.

Gustaf.

Jag vi 11 tro det. (lägger af sig kappan, beser rina pistoler och lägger dem pa bordet, som Éabakan emellertid dukat.) ‘

Toni, (kommen med. en korg, hvarutifr hön‘ pa - bordet framsätter mat och vin9)

Var jag länge borta?

Gustaf.

Ja, for mig. Hur heter Ni, mina goda Värdinnor ?

Babekan.

Jag heter Babekan och min dotter Toni» Våra namn äro, som du ;|*or i iate alldeles Europeiska, men våra tänkesätt äro det*

Gustaf.

ToniJ Toni! h vilket vackert tSljudande namn! VfcUir, sig oeh börjar äta* \Toni lägger Jor honom och

Uip i «**.) Vill oi mte idelta i min måltid! Rajtc&ajy*

Nej, t?ck! v* hn toqgfectfdtrti JU** t; -men *Sgr«»s nu hvem du är, hvarjfrÄökrdU kommer, och hvart ' du ärnar dig?

G U S T Air.

Mitt nam Sr Gustäfvoh dét fteicf. Jag Sr fodd Schveitzare och tog, till min olycka, (kastar ett blick på Toni, som förstår hönom och slår med ögonen.) eller

kanskekanslte till mSn lycka, t jenst vid ett Franskt regemente, som skulle afgå till San Domingo, der jag kade en slägting, min morbror, Herr Strömli, en rik pldntage-ägare nära Gap Fran$ois. Kanske känner ni honom?

Babekan.

Nej.

Gustaf.

Negrernas uppror bröt ut korrt efter min ankomst. Min Morbror, som meif den största godhet bemött sina slafvar, var likväl nära att bli ett offer för deras raseri. Alla känslor af medlidande och tacksamhet äro förvista ur de vilda Afrikanernas bröst. Att vara hvit fir nog för att vara deras fiende.

Toni.

Behöfrer du väl säga oss det? Denna plantage ägdes fordom af en (ika god och mehsklig herre som din morbror, och Jikväl blef han mördad af Kongo, sin upp&yoingsman, som han öfverhopat med sina välgerningar och som p& det sättet.beviste sin erkänsla.

GustAF (springer upp)»

Min Gud! Hvad säger du?

Babekan.

Obetänksamma flicka! Hvarför oroar du vär gäst med sådana der berättelser, som i alla fal/, ty .värr, inte innehålla något ovanligt, (till Gustaf) Sätt dig och var inte rädd; jag har ju sagt dig, att Kongo är flera mil borrta och att han inte väntas hem på några dagar.Nåväl; jag vill tro Er. Gap Fran$ois erbjöd oss snart iote heller någon säkerhet , Negrerna lyckades att sätta eld på ål la skepp i hamnen och flyg-ten blef således omöjlig från sjösidan. Ben ilTa be fastade staden kupdie i q te Unge hålla sig mot ett alfvarsamt anfall. Der återstod således intet annat medel, än att genom landet söka framtränga tili Port au Prince, som ännu iddehar en talrik Fransk besättning.

B AB EK Alf.

Och det har lyckats dig, att genomgi denna ofantliga sträcka, som hvimlar af Negrer?

Gustaf.

Himmelen har beskyddat mig. Kämpande med tusen farar, hvarje ögonblick hotad af döden, som Jarar bekom hVarje träd, hvar buske, htar koja; i brist af det nödvändigaste, öfVergifven af allt, utom af hoppet och förtröstan tili e» skyddande Försyn, har g hunnit anda hit Ungeflr tn dagsresa skiljer inig ätfnii från målet för ninaf lidaridett. (Ser starkt pa dan bada.) Skall jag väl med Er hjelp, mina goda qvinnor, våga hoppas att uppnå det? — Ni tigeu båda?

Babekan.

Frukta ingenting^ 4<* ar bar lika saker som i skötet af din slägt. Men hvad kan vi göra for din vidare fortkomst?

Gustaf.

Ert språk röjer ep grad af bildning, som jag aldrig forr hört bland menniskör af Er farg, och soti} i allmänhet är sällsynt i dessa klimater. Ni ha Wäkert båda två erhållit en vårdad uppfostran?IUbb&aJi»

X)tt btthar./dig iate. Jag var Ifofia gna* späda är. CtL dagfigt SaHs^ar£ åt iftfrii pI^ttfgfe*a$tfle*H, fertil j< Han sansåg mag som ea anhörig', snarare-än s$«å ääfvmri», moh ruéo dteter ät Uf^pfdstråd ftiiUka |»ad Herr GuilJauarés barn,

'GUSVA F> 0tigta*44pp*6cA jfäitar' dir^u [händer.)

HoVflft fl* då tfil hslftéti Eäroptffer.! men har hi WftfeteS AVgäfcrt T2r* urfadere éeder?

BtA/^EK^rr#

Efcac| ^ill du |ä§£^

Gästfriheten Sr cfer en Helig |)Jfgt, *om blott ni-cfingen vågar kränka. Jag har blifvit emottagen under ert tak! jäg* löai^ åtittaf ert bröd och druckit af ert yin. Ar, äfyea fpr Er, RäsUns person frédlyst i

BifiSKåltl (något upprörd.)

Yngling! Hväd jAmitinéi1 Éäig *ni? fråtiserr Hg) Var utan fruktan.

Tkmu*

Ack! så lärer det vara i Afrika.

<1*USTAF.

«Och hår?

Babekan.

Bry dig inte ora flickans prat; jag har ju sagt dig, att du här httl* i^g^uting åit befara.Välan, jag vill då än en gång soka att bygga på menniskors redlighet Jag1 vill fortro mig &t Er. Vet då, att jag har inté kommit ensam: £tt stycke härifrån i skogen vänta mina följeslagare^ Min morbror med sina tvenne soner och några be-* tjenter hvila der i en grotta 9 lika utmattade ock blottställda som jag. Mia morbror är gammal, sjuklig och kraMös; han qaknar all förmåga att fortsätta sin vandring, om han inte eipotyas i något gästfritt hus. Skulle Ni väl vilja öppna

est för honom?

Båitekåh.

Det är omöjligt Vårt hus ligger vicf stcfra landsvägen. En ensam vandrare, som du, kan genom en lycklig slufof>rkomina hit osedd; men för ett helt sällskap. kan sådant endast ske genom ett underverk.

Tori, (fcutigO

fflfen, inin mor, om Gud skulle göra ett underverk?

Båixilir;

Tig flicka! Det går intp aa*sägfr Jag.

Gustaf.

Betänk dig likväl; jag 'vill frikostigt ersätta hvad du gör for oss.

Babeka*.

Mitt medlidande är iote falt, men . jag vågar inte blottställa mitt eget och min dotters lif - - -

Toni.

Gör intet afseende på din dotters.Gustaf.

Hör du? Tmaifarenar sina böner med mina. Babekan.

Flickan. ;är ett 'barn*; som ingenting: fonst&r. Men jag vitt besinna mig b vad jag kan göra*

Toni* (hcdftfor sig.)

Om Oud skulle. gora«tt underverk - - - (tfirrfcr,

fvWfifir sjg på gojfvei.)

Gustaf.

Låt åtmiitstorte skicka dem nigra lifsmedel; de£ iro i JlärsU behof deraft

Babekan.

T morgdti bitti', «lle* sä snart ovädret litet Ugt 4\g9 skaJl jag göra hvad jag kåri. Midnattep är, jtrne, du behöfver b vila/ God natt, främling! (visar, på dorren till höger0 inne* If ditt r Am *

jag önskar'dig tn rolig sömn.

GUSTAF# (*om skarpt fixerar både mor och dotter*)

Jag tackar dig^ glöm inte ditt löfte.

Babekan.

Kom, Toni! (fattar, fannes hand,) kom, sBger jag) se, du stfir ju der och halfso/ver.

Toni, (som hittills stått orörlig.)

Nej, min mor, jag börjar just nu ratt vakna. (Babekan drar henne med sig in * rummet till vcnstcr0 kvarvid hon nm oftast ser tig om e/ier Gustaf)VII. SCENEN.

(Ser en stund efter 7>/p.> Är det en uppenbarelse! drömmer jag, eller är jag verkligen med full sans-ning pl^an4Doirim£ö? Dfenfiä fiifcka bÄf, btänd barbaren råaisprv djuten i stogome, mettblbdt$r-stigare än de! Hela Hayti är ett cbaos, der vilda natur k lifter katopé)m9t bvaiandra. Kanske ar boa den engeln, som bar till dem c|en första ljusstrålen, «Hsh<mlirar de wolt£a massbfna oc.H slLiIi£r4Äi

18g j^unde* der hvarien försvara eller rädcfa mig^ i ^ändelse »af ett .anfal). Jag .vill..sätta mig. här .Vid bordet,

l^la brinna och afbida mor^pneq,

Tystf nSgon kommer;, Iranske - Usar tiU byrdet och tar sina pistoler). Men hvad! det är Toni!

VIIL SCENEN.

T091* Gustaf.

GÄSTAT.

Du sofver inte, Toni?

Toul

Nej, jag hftrde dig gå härute i rummet, och jag tfrdäde såJédesf att, du iote vågade bege $g till hvila, ehuru vät du behöfVcr den. Mia mor sofver tungl;jag smög mig derfore irf ifrän hénne, for att be dig gå att lägga dig.

Gustaf.

Kan jag det? då i Iugn7 Se mtg i ansigtet., Tpjni! Är -jag här i S8kei4iet? (Toni ser nedåt.) Du svarar inte; du slår ned /ögonen; horde.duinte, ja[g frågar dig ToaU är jag här i fullkomlig säkerhet?

TONI ffift-«r*<t ögonblicks tystnad)»

Jå. Vid éll livad heligt 6r. Yid Tonis Hf- - 7 bvafd säger Jag, vid ditt lif, Gustaf.

Gustaf.

Jag tror dig; har skulle du kunna säga en osanning? Jag vill då försöka att sofva. Din bild skall folja mig i d/ömiqen 09b skail /oj;a fridens engel till mitt läger. Skall <li* inte sjelf njuta nägonhvila?

Tqbtx.

Jag, ack jo! den ljufvaste jag' «&b$to djurit. (for sig). Jag skall vaka för dig.

Gustaf (tar af sig värjan och lägger den på bordet bredvid pistolerna).

Toni bär sagt ätt fög Sr här 1 s&kerhet;)ag yill inte ha någöt annat försvar, än bennes ord.

TÖÄI (springer till »honom och fattar Juau Jumd)+

Tusep tack för <J‘Ét förtroende; du är den ior-. stäT den enda, som rätt bar kanot fynj.

Gu 3 T AF (trycker hénne i sina armar)»

God natt, Toni, tänk på mig! (går in i sitt rum).IX. SCENEN.

Toni (ensam).

(Hon står en stund qvar i samma ställning som Gustaf lämnat hanne.) Är han verkligt borta eller håller han mig ännu i sina armar? (hon tar sig om axlarne och lifvet). Nej, jag är ensam — dock inte ensam; han är ju hos mig, en varelse sådan som jag, en annan Toni — (går till dörren i fonden). Ja, den är väl tillstängd (sätter sig vid bordet). På den här stolen satt han, har stödde han sin arm, här vill också jag afbida morgonen; jag vill vaka för hans säkerhet — ack! det är ju min egen.

(Ridån faller.)

ANDRA AKTEN.

Theatern föreställer samma rum som i den första.

I. SCENEN.

Toni (ensam).

(Då ridån går upp, sitter hon ännu qvar på samma stol som vid slutet af den första). Det måste inte vara långt igen till morgonen. Allt är ännu tyst rundt omkring. (stiger upp, går till Gustafs kammardörr och öppnar den sagta).

Han sofver. Jag hör hans lätta andedragt. Jag har då också en gång gjort en god gerning; en menniska har genom mig somnat lugnt, med förtroende till menniskors redlighet, (paus). Har då Toni aldrig förr gjort någon god gerning — jag minns inte. Har jag då ens forut någonting gjort?Äger jag nigot medvetande af min förra Jefnad? Lefnad! har jag då Jefvat raer än ett par timmar!

— Om Gud skulle göra ett underverk, sade jag åt min mor — ack! har han inte gjort det? Jo, jo, blott ett underverk har så kunnat förändra mig. Har jag inte förr sett menniskorj ti |l utseendet I i ka den guldlockiga ynglingen ? har inte förr någon nödställd vandrare sökt en fristad hos oss? funnit döden der; jag har vetat derom och låtit det «ke!

— Hvilka minnen! hvilka förfarande minnen! Toni! du har vetat att oskyldigt blod gjutits, och du har inte hindrat det? — Hur har jag kunnat hindra det? Nödvändigheten beherrskar oss ju — eländiga ursägt! du hade ju kunnat ge ditt blod till Jösen for deras. — Nej, jag kunde inte det, jag måste lefva för att se honom! — Bli brottslig Tor att njuta himmelens glädje. Gud! hvilken förvirring af tankar! Hvem räddar mig ur deras irrgång?

hvem upprättar mitt mod skall jag väcka min

mor? Nej, fiej! Hon vill inte forstå mig. Ack, Gustaf, Gustaf! {JaUer gråtande på en stol).

IL SCENEN.

Gustaf. Toni.

GUSTAF {kommer ut några ögon-blick efter Tonis utrop)

Nämndg ipte .någon mitt nqmn, eller var det en* dröm? Hvad ser jag, Toni? Hon vaken; hon Bör mig inte ([fmttarxhputes hand.) Ton t!

Toni.

Är, det du, främling? Hvem har väckt dig så tidigt? du behöfde ju så väl b vila.Besynnerliga drömmar ha skalat mina sinnen*

Toni.

Hvad drömde du dä?

Gustaf.

Endast orediga föreställningar* Jag tyckte mig stå vid branten af ett brådjup; du kastade mig derif men d& jag kom till sansning, var jag i mitt fädernesland; du stod vid min sida, och en omätlig blomsterpark utbredde sig under vära lotter. En annan stund var jag omgifven af Negrer; de lyfte sina dolkar öfver mig, och du viste dem hvar mitt hjerta satt och bad dem stöta der. Då kom min morbror, förvandlad till en yngling, och jagade bort (Negrerna; du var nu äter hos mig och forbandt mina sar, och hvart och ett som du rörde med din hand, läktes genast. Då hörde jag mitt namn nämnas, och vaknade. Var det du, som ropade mig?

Toni.

Jag! Det kan jag inte minnas; men vill du inte lägga dig igen?

Gustaf.

Nej, jag skulle ändå inte somna; men du sjelf? Toni.

Ja, nu skuHe jag kunna det, sedan du sjelf Sr vaken; men jag vill det inte. Låt oss heldre sätta oss här och prata bort tiden. Jag tycker det fir så mycket jag har att säga dig.

Gustaf.

Och jag, att det är så mycket jag vill höra af dig. Hur gammal är du?To fru

Sedan jag forst såg dagens ljus ha sexton Sr förflutit.

GusTAF.

I detta luftstreck är en flicka vid sexton Sr redan fullväxt Har du kanske redan en fastman?

To JU.

Fästman! Hvilken frSga ?

Gustaf.

Förlåt mig. Du bar rätt9 jag hade inte bordt fråga det Huru skulle här näigon finnas, som för-tjcote din hand?

T ont

Kongo har i afton låtit mig forstå, .att hjan ville gifta bort mig med ep Neger, vid pama KoaeHy.

Gustaf

Gifta bort dig? Kasta en sådan skatt åt en vilde, som inte begriper ditt värde. — Och hvadhar du svarat?

Torn.

Kan Gustaf inte gissa till mitt svar? — Menni-skor kunna väl besluta om mitt lif, men inte om mitt hjerta.

Gustaf.

Ditt lif, goda flicka! Du fruktar då inte for döden ?

Toki,

pfej — men likväl — kanske skulle den nu förskräcka mig, ty nu först vet jag hvad lifvet är värdt. — Men berätta mig något om ditt ftden^Srland; jag har läst litet;deroth, men jag tycker jag skulle bättre fatta det, om jag höide detsamma, af din mun.

Gv$TAFf

Aek, mitt fadernesland!

Towr.

Längtar du dig tillbaka?

Gustaf.

Älskar du din hembygd?

Toni.

Min hembygd? Jag bad dig ju berätta n&got ojå ditt fädernesland. Det, bar'ju stora skyhöga berg, på hyilkas toppar snön aldrig smälter, der en eyig bterftkai*, drt stormarna ibtfe tacka och ikiot hviikm tttlstråfafnW förlora sm värme*

Oöb' étticfffeii tféiti ligga' fr éd Ii ga dalar. l?é lfia-jest^tligä Åjperrrasi&sbmskytfclandé ^udörnfighe-tet p& vakt omkring dera. Från deras snömånW gjuter sig must och när»g6staift ned i dälden,ochen blomstrande, vår pppaftmas i d^n aviga .vinterns skote.

Toni.

Vår och vinter! atk* här känna vi endast en glödhet sommar och en stormig forhärjandp höst.

Gustaf.

Rika skördar vexa kland klipporna, födda af de stritarj aom isen förskjuter såsom oriyttlga för sig. Frukter af alla slag tynga tråden, och dfufVärf ko* katftfiba herrliga safter.Toni.

Och menniskan berusar sig inte déraf; bob dricker inte gift ur dem och bljr inte ett ursinnigt vilddjur genom öfvermåttet af Skaparens välger-nängfcr?

Gustaf.

3Vej} Ménftiskaa äger der- jordens alster och.frukr 10n af 4itt >arbete« Hön är- för det b c»

njuter i fred hvad hon har; hon är god^ hjelpsåm^ pålitlig, för det hon är fri.

Toni.

Fri? Finnes der då intet några Herrar som ha «busJf^r hf*sllé släkte ^ oeh inga slafvar, som bita i sina bojor och som, när de h^ sönderslitit dftxn, sodan sönderslita hvaranda?

GUSTAF.

Alla äro der lika ^ éir hvöfr Sr herre öfver sina^ gCKöiogarl bloHt fl^ .gnTOeasamma viljan stér itfver alla; hon heter lagj och hvar en som Jyder,dfcö. bar sjelf deltagit i dess utritande.

— Tö*h.

Ja, så har jag läst besferifptagen onrditt Sclrweitz; men nu först fattar jag den.

GvstAb»

I en af dessa fredljga^ftlar har äfven jag en boning; der lemnade jag min gamla gråhåriga fa-äer^ dch'én s^rstérj som HästaV likriar* >dig« Ditt hfir är endast svartare och' dm a*i^tsfärg meha sfcXiggéti af sététi. Min égeiidöra? ttfr ttten, nien nogJfcfr initia btehof, tocli så 'låftgt ögat t&ektc1, såg jag itogén^lyfetfig dler BÖdlidaode.Toil

Och likväl öfvergaf du ditt fredlig» hem ?

Gustaf.

Hor ofta här jag intet förebrått mig det t* ungdoms litUinne, detta begir efter äfventyr, somdref nig ut i ver Iden; jag ansåg de faror och modor |ag atstått, ton ett rättvist straff, ton ea varning, •tt snart återvända från en bana, aom iar mig icke leder till lyckan; men nu - -

T OKI, (.hmstigt.)

Men na? — Fartlår, Gustaf!

GuSTAF (**r tam • tuuågut).

Skulle da kanna forstå mig?

Tom.

lag tror det.

Gustaf.

Skulle da kanna trifvas i mitt faderoeslandt kalla luftstreck?

Towt.

Irnnr inte du Itenriada dit? — men månne jag au förstår dig?

Gustaf.

Ja! Om jag eljest begriper mig sjelf. Jag har endast sett dig några timmar

Tok t.

Kommer du Ihåg det? Ack! Jag har i hela verl->den inte sett något annat än dig.. Hur skall jag for dig beskrifva mitt tillstånd? Det är, som om

E* tg hade vaknat ur en lång sömn; dess orediga ilder aÄlgina^sig allt mer och ner, matte ochformlösa; en ny dag famnar mig, men det 6‘r lilott gamla ^ända föremål. Jag lefde förut så litet bland dem som omgåfvo mig; det

var ett annat slägte, inte skapadt som jag; jag kfinde endast min mor, men hon kände inte mig. Då jbTtdade jag mig en annan natur och andra roenniskor; vi talte ett annat språk; vi tänkte och kände och njöto på annat satt lag höll på att glömma det sköna språket; de kSra bilderna drogo sig allt längre tillbaka i en mörk dimma; men jag sftg dig och hon försvann* Nu är jag åter den glada Toni, som förut. Bilderna ha alla dina drag och språket, som jag talte, är din röst

Gustaf.

Toni! Har du hämtat dina ord ur min själ, eller är det jag sjelf som yttrat dem? Ja, vi ha länge känt hvarandra. Är det inte så, Toni?

Tont.

Ja, ja!

Gustaf.

Du skulle inte kunna bedra mig?

Tom.

Bedra? man ville lära mig det, men jag kunde aldrig rätt förstå det

Gustaf.

Här, — i ett land, der man vid hvart steg omges af faror och för så t, tycker jag mig säker som i mitt eget hem.

Toni, ($kak*d.)

Tro inte det!

Gustaf.

Den luft, iom du andas, är ett gift för hämdenoch brottet; din boning är den enda pS Hqyti, som inte kan vara ett hemvist för mördare!

To NI, (springer upp.)

Store Gud: Hvad har du sagt?

Gustaf.

Toni! Min älskade! Hvad fattas dijg? (vill taga hennes hand.)

Toni.

Släpp min hand. Känner du inte hur den bränner! Ack, nu mins jag, det var jag som ropte. dig!

Gustaf.

Men jag forstår inte - — -

III. SfCENEN.

Babekän. De Förre.

Babekan.

Huru! Främlingen är redan oppe och Toni hos honom! hoo har kunnat säga honom något?

(AögO God morgon främling! Jag trodde inte, att Du så tidigt skulle, vara uppstigen; bar du inte sofvit väl?

Gustaf.

♦

Jo, min goda Babekän; men kanhända sjelfva det ovanliga uti att befinna mig i en fredlig boning, sedan jag så

många nätter måst hvila i klyftor och skogens gomslor, har beröfvat mig sömnen. — Men har du tänkt något på mitt forslag?

Babekan»B^BEKANy (fir sig.)

Han misstänker ännu- ingenting, (högt) Jag har öfverlagt det, och funnit att det kanske skulle kunna låta sig gära. Din morbror och hans sällskap må komma hit.

Gustaf. Tusen tack for ditt medlidande!

Toni.

Men, min mor, hvad tänker du på? Hur skall det kunna ske utan att de bli upptäckta?

BabÉKAN, (kastar *n sträng blick på henne*)

När blef du klokare fin din mor? vet jag då to-te sjelf hvad jag kan göra eller inte? (till Gustaf) Hvar är ditt sällskap?

Gustaf»

Inte långt härifrån, ett stycke bortom vattenfal~ let ner i skogen. Der hvila de i en kula, framfor hvilken ett högt kokosträd utbreder sina grenar.

Babekan.

Godt« Skrif då ett bref, hvari du ber din morbror med sitt sällskap komma hit, så snart det blifvit skumt. Gossen, som skall tjena dem-till vägvisare, ska il tillika ihedföra några förfriska ingar åt de utmattade*

Gustaf.

Goda Babekan, var viss on§ min eviga erkänsla. Jag år att skrifva brefvet. (går.)Babekan. Tonj.

C Det har emellertid blifvit da%er. <— Babekan öppnar luckorna och släcker ljusen. J

Toni, (sedan kon en stund stilla-tigiod*' betraktatrpor:)

Men jag forstår dig inte. Hvad ärnar du göra, och i hvad afsigt vill* du fora de främmande hit?

Babekan.

Kan det verkeligen vara en g&ta for dig? Känner du då'inte det hat vi ha svurit d« hvita, och tror du jag sknlle låta ett tillfälle gå forbi obegag-j>ad£9, att beitda en högtid åt min hund?

Toni.

Du skulle då vilja uppoffra den oskyldiga ynglingen och hans anfoFvundter?

Bajekan.

•Oskyldig! ar iiön det då i högre grad, än de andra, som här fnnnit sin graf, eller hvad har gjort dig just till håns förespråkerska ? Toni! Jag hörjar- mis#tänka * - -

Toki.

Det skall du behÖfva. Ja£ vill -srjalf säga

dig allt hvad du bör tänka. Jag älskar ynglin-

gen — ditt beslut gaf noig ett namn åt min känsla — och han skall* inte dö!

Babekan, (sér pa henne. Éfr ter en paus»)

Bu älskar honom ? Så-å! Du är åtminstone upp-rigtig.— Nå, jag måsJbe . vjil också göra något afse-ende på min dotters böjelse. — Men han skall .?äl äta frakost; sätt Tram bordet, jag villMgå ut'efter hans chokolad* (gdr ut.)

V. St ENEN.

TONI (ensam\

Hur skall jag fortfort tpiti mors uppförande? Hon blef inte ond,, hpn for ipt$ ut j raseri, som lion brukar göVa. SRfrlle hon Väl ha tfndfåt &fg?'—| Men nej, dét är fcite möjjigt^ jag tyclte mig se hennes ögop blixtra; bon bar inte öfvergifvit sin* grufliga plan, bon tänker säkert endast på något annat medel, att verkställa den.

Vi. SCENEN. Gustaf. Toni.

GUSTAF, (med ett IreJ i handen).

Hvar Sr din mor, Tonjj.?, Jag bar nu skrifvit iom hon begärt.

Töni.

Behåll brefveft så länge. Du får ijotc. $lickaiaf det; din morbror får inté komma bit»

Gustaf.

Men af hvad orsak - -Toni. Fråga nig inte\ jag- lair inte nu stara dig. Dro) ftite här, tag dina vapen och gå iri i ditt rum igen; Aonå inte ut förr fin' jafg ropar^#.' Hör «Iu, inte förr än jag ropar dig.Gvirkr.

Men $äg mig, gväfvar jag då bär 1 någon fara ?

__ l

T O H1, (f«P Kand och lägger den på sitt hjerta.)

Känner du, Tonis hjerta klappar ännu, kan du då truf att hon skulle tillåta pagon fara nalkas dig? Men gå, g4! Jag tfifc.

G vs t Af.

Toni ter hdi£l skulle jag.dåkunna tveka, äfven fast jag inte forstår .henne? (kap tar sim värja qeh 4\na pistoler oct\ går tillbaka i titt. rif»*0

Toni* (ensam),

Jag måste söka utforska min mors afsigt; hennes lugn var förställning, jag $kal(då oqkså förställa mig. Men kan jag det?

vil* sqEtfSJT,

Babekan. Toni,

Babekan, (bär en spilkum i handen,)

Här är den bVites ghoköladj bed honom komina ut och dricka*

Toifl,

Jag tror han Jiåller på och akrtfW, Meti vet du, det är inte rådligt.att l&ta hans sällskap kom-» ma hit; hur skulle vi lunna försvara vår egendom not en hop uppretade qaeqrw$kofk som ha ingtfn-* ting att förlora? JUminsione måste du cfå sk iek* ett bud efter Kpngp, aU.hao vänd/er tillbaka, EUw ken ännu inte vara säraeles IJnjt ^bwta»Babekan.

Du bar helt och hållet träffat min tanka; men £r det dv aom ger mig ett - sådant råd, och kan jag tro, ad det är ditt alfvar?

Tow t.

H varför inte? Har jag då aldrig förr ha A en fSrnuftig tanka?

Babekan.

Är det verkefigen de»', fordrta Tooi som talar, eller Sr det har endast en ny sida af din karakter? Du älskar ju

främlingen, du svor ju att han »kulle räd4a$?

To NI»

Kan du lägga riågon vigt på en barnslighet, ett infall? Tasénde <3 da na ba på «n tid körsat sig i Daitt hufSrnd, Kan' jag väl ansvara för dem alla?

Babekan,

Men du talte så bestämd),

To n t.

Bry dig inte derbm, min asorw Kan BabaltSnS dotter, kau en flicka på Hayti verkligen itlska enr Earopdl

Babekan.

Nu känner jag igen U>in Toni! Nej, Babekans dotter skulle häldre förmälas med den eviga natt ten, än med en af detta huggormsslägte.' H3r din mors rvstiga 8den Och döm pm> jag har rätt. (Stål-> ftr spilhummen på bordet och tar en ttol.)

TONI, (ier tig i jpegeln —\

för sig.) .

H vad .'-jag sade onoeaanmg och ingen rodnad p4mina kinder forrådd.e mig. jag aer ändå att

min far var en Europé.

Babekän* (sätter from en stol.J

Kom och sätt dig bredvid mig. (de såtta sig\ Ja§£* vill begagna den stund frätt lingen är frånvarande, att, i din sftl befästa den qfsky jag sökt inge dig emöt alla hans landsmän..

Töhi.

Men aun egen far varjulikvélen sådan 7

Babekak.

Just derfore. Bertrand, din far, var en slägting på långt båll till Hr Gtiillaume; vi voro så godt som uppväxta till$afpman och vi älskade hvaran fråo barnåren -r- men nej, jag epdast ?J$kade he^ nom, i haqs själ fanns.intet rum. for kärJ^poj. heligaste band, naturens och hjertats, förenade mig med honom och du.blef, Jruktifn af denna förening. Men i anseende till den olyckliga fordom, son* i kolonierna fslst vanärans stämpel: vid di|f mÖrk‘åre ansigtsfargen och dömt vå^t slägte till ett evigt slafveri, skulle likväl ett offentliggörande af vår förbindelse ha' kosta* honom heJfa hans framtida välflrd; såsom gift med'eo mulattqvinna, hade han derigenom uppdragit en oöfverstiglig skiJjeraur mel-lan sig och alla hvita* .Så sade förrädaren - -

Töbfi.

Han var likväl din make? Babekan.

Nej, han var det inte; men ty värr var han din far. — I Europa, 4ade ban, finnes intet sådant binder; der beherrskas menniskorna inte af samma fördom. Yi a£restedit,men denna veridsdel ,Jtvarifråir alte olyckor 'Utgått'öfver rår*fam| kunde icke heller för mi g bli annat, än ett plågans och förbannelsens hemvist. Knapt kade vi an* Jändt till Bordeaux, förrän han såg och förälskade sig i en> fik köpra.ansdptter der$Aädes,,, Hans .familjs anseende, hans hala yta, flickans och hennes föräldrars svaghet, allt gaf honom hopp ora att erhålla hennes hand., Jqg. ensam var ett hinder för hans planar. , Då jag såg mig förskjuten, och för-aktaå af honom, skulle jag ha dätt utan klagan., nom jag inte haft dig och skyldigheten att ansvara för din framtid. Man rådde mig att anropa lagarnas rättvisa; jag dåraktiga, jag visste inte huru litet de betydde för den, som inte har på sin sida mtfraf, än sin oskuld. Intet dokument, intet Vittne,' intet så kalladt lagligt bevis styrkte mina anspråk, och — jag arma! —intet guld, intet förord understödde dem. Den nedrige trampade alla xnenskligbetehs pligter under fötterna. Med fräck

panna svor han, att han ej kände mig, att han;stod i* iiitét förhållande till mig och min batard, så kallade han sitt barn. Han såg mig och dig förklaras äfrélösa, utan rätt till ett borgerligt namn, till l&getis skydd, till metiniskörs sällskap och umgänge; han hörde mig dömmas till fängelse, till offentlig varnära, och han TÖrdes inte och hans ögat blef lika torrt, och hans kind Kytte inte färg!

Toni.

Min olyckliga mor! Babekan.

Förscnägtande i fängelset, ville jag ge ro ig dö*-den, men bödlarne hade berofvat mig förmågan dertill, ty dé hade der'lagt dig vid min sida. Jag tänkte med en dristig hand befria åtminstone di£> från den rysliga framtid, som låg för mig, men jagt kunde det inte. Men då jag såg elden i dilt ögaoch del milda lojet på dina • läppar, dt tänkte jag i dig uppfostra en hämnarinna åt dio mor.

Toni.

Och min far — och Pertrand — Lande ibtet medlidande, gjorde ingenting att förbättra sin oforrfitt?

Babekan.

Den afskyvärde gjorde tvärtom allt for att Öka bördan af mitt lidande. Då fängelsets rysligheter, då de tusenfaldiga misshandlingar jag der rönte, jnte förmådde hos mig qväfva den sisla .gnistan af ett förhatadt lif, utverkade han att jag blef forvist ur Frankrike och återskickad till kolonierna, jtfär man som en m»sdåderska släpade mig om bord, fördes jag forbi elt hus, hvars alla fönster voro upplysta och hvarifrån en st,ojande musik hör-? des. Med utstuderad grymhet sade mig en af mina bödlar, att man der firade Ber t rands br öllopp. Kanske trodde han, att denna underrättelse skulle bringa mig till vansinnighet.* Men han bedrog sig. Den gaf mig styrka, att för första gången' uttala den förbannelse mitt hjerta så länge kallat ofver honom. Den blef inte utao verkan. Hans nya hustru lärde snart att känna och förakta honom. Hon öfvergaf honom, och vid den revolution som snart derefler utbröt, var hans hufvud ett af de forsta som föll undtor bilan.

Tori.

Jag har då inte mer JD&goa far!

Babekan.

Olyckliga! har du då nånsin haft nftgou? — Jag återkom hit och Herr Gufllaume emot tog mig af barmbertigbei. Hör du! af barmhertfghet, mig,

banshans slägting* lagliga hustru och som denne bragt till ett sådant djup af elände, mig tillät han bli den första af sina slafvitmor!*

Toni.

Men du ägde ju hans fortroende; han öfvérbo-pade dig ju med vä (ge ro ingar; han gaf ju mig den biJdoing och uppfostran jag äger!

B A BE K A K.

Hans fortrrende? förtjente jag 5]et då integenpm milt arbete ,och min . redlighet; mot bonoin? Väl-gerningar! Just de förkrossade mig, ty jag m^fiste ^lerr.^motta srqi, *n nåd, .b^ad spm likväl eqdajJ^ var min, rätt, Qqh denna .bildning, sotn du talar om‘, hur mång^ gånger har jag inte önskat tillbaka i djupet *af den afgrund, som. födt henn<\ H vad godt har hon väl gjort! Hon har i Europas Larn uppammat ett plagoiäsjåt .verldens alla delar. Barbarerna tvingade den på dig, och mig, som ett nytt slag af tortyr, for -att* låta *oss så irtydleTjtyd-Jigare inse vårt elände.

Tom.

Efu ar orättvis, min mor!

Babekax*

Ar jag2 De öfriga *f våra bröder Vänna ,de: väl;. Kkai djbpt sofn 'v*!* sin förnedring, den; outplånliga' vanära soto »häftai? vid vår,färg? forstl de rjgligfc, att de.irtn tritfuijskpr som man vill- sänka ned. Un^i der djjuret! Och jag sjelf, iwtan detta forhajliga. Jjus> mafl ' tä^ide i «>äl i turilkefc afuadsvördt mörtar skulls jag inte .ha fara Ja t! Utan de. nya* känslor* ide konstlade begrepp man ingjöt i. mitti hufvud, skulle jag. endast ha kärint kroppens smär-tor; jtr iblk kanske infe en gåog ba Älskat dem

nedrige!

Tom.

Du älskade verkeligen min — do älskade honom då?

Babekan.

Om jag det gjorde! Gränslöst,* tobeskrifligt bar jag älskat hooom, och denna. |LärJek , som jag tusen gånger fördömt, strider äana mot mitt hat. Ack! om jag koode rycka honom trr g ra fr en, om jag kunde sönderslita hans trolösa hjerta, och åter hela det med mioa kyssar, mitt eget bjertblod, och nästa ögonblick mörda honom å nyo, for att ha den vällusten att köpa tillbaka hans lif med uppoffring af mitt eget lif, af mio himmel! (faller grmtam-sU oek halfk sanslös i Tomis armar)

Toni.

Min mor! min arma mor!

Babekan, (rtmr s£$ app.)

Din arma mor? Ja,'så långt har det kommit, att jag blifvit ett ömkans föremål for min egen dotter. Toni, Jnitt barn, bnru ofta har jag inte önskat att jag kunde hata dig for det da liknade honom* Men jag tvangs att ilska dig for det du var mitt barn — och hans! — Gråt inte, Toni, jagvill inte ae några tårar, jag vill Inte sjelf gjuta några. Jag vill endast gjuta det slågtes blod, som hoa mig förtorkat tårarnas källa, sona genom sitt exempel gjort mig till ett vilddjur — utom dem hade jag blifvit en maniska! — Forslar du nu orsaken tUl det hat jag bär till de hvita, och kao dn ogilla det? Förstår du nu hur jag kan -lefva bland dessa menniskor, så olikrf oss, sa mycket under oss; huru jag kan fordra Kongosvilda lynne och hårda uppforande: Jag ser i dem codast verktyg för min hämd.

Toni.

Och hvad ser du då i mig ?

Babekan,

Jag ser mitt barn , som fattar tid den af sin mors olyckor, som skall gom hennes sak till sin egen och hennes hämd till sin*.

Tojni.

Och främlingen derinne, hvad tänker du om honom?

Babekan.

Det samma som jag tänker om hela hans stam. Sin otidiga Ömkan kom mig att att ögonblick än-dra min plaft, att locka hit hans sällskap* Med glädje finner jag9 att jag misstog mig på dig, att din kärlek var, som da sade, endast ett barnsligt infall. Han må då lefva innu några timmar, (ifo* tar spilkummen och går med den till fönstret).

Toni» (Jorskr&kt.)

Hväd var det då i denna kopp?

Babekan.

Kan du fråga det? Det Var gift.

Toni.

Gift, gift! och det sägef du *å kallt, så utan vrede, utan raseri. Du ville mörda, honom och du har knappt sett honom!

Babekan.

Tror du då, att han ensAm skulle undgå den död, som i deUa hus drabbnt alla af hajis fäig?Toni.

Du ville mörda honom och förleda mig att inbjuda honom till döden, atl sjelf räcka honom

Babekan.

Tonil min dotter!

Toni.

TWej, jag är det inte; du ville döda min själs älskling; du -ville bryta blomman af milt lifs glädje! Gå, jag känner dig inte; du har slitit mig ifrån dig.

Babekam.

Rasar du? eller är ditt förstånd förvirradt?

Toifl.

Ack! qtt det så.vore; att jag inte kuhde begripa det omöjTiga, att en mor vill doda sitt eget barn, i det.ögonbliqk det börjar lefva !

Babekan.

Du börjar tm lefva?'ja , du har rätt, ty du börjar lefva till mitt qval! Älskar du då främlingen mera an din mor?

Toni.

MerVälskar jag' då något annat?

Babekan.

Vätan då; ja£ 4kall inte stöja Er! (hon sätter spil-Jaimmtn till munnen).

Toni, oSpringer till och Jättar henne i armen.) -

För Guds skull, hvad ärnai du göra?Babekai.

Befria mig från nödvändigheten, att se och for* Baona dig.

Toil

Min morf min mor! tala inga hädelser!

Babcux

Och det är da som Ler mig derom; da, som fräckt förklarar mig, aU da älskar det hvita missfostret!

T*3U.

Ge mig denna dryck; visste dn inte att da filt-redde den ål mi^, nir dn ämnat'den åt Gottaf?

sätter äter tpHkummen till waumem, wtem hindrts mf Tomi) ållo mor, har jag da for di^iatd värde; ta-iar i din Sfil ingen rost for ditt barns sallhet? (JmUer med'0eh amfmmmar hennes knän) Af barrob ert igbet gif mig denna dryck, låt mig åtminstone do fore honom, om jag inte kaa rädda honom!

Babekas.

Da sorgebarn! till min olycka tändes, din forsta Jefnads gnista, och jag kännei^ att den skall Jortän mitt hrost, ntan att jag han hindra det. Svär aU da inte vill for främlingen yppa hvad da ;vet, hvad som här händ t hans

landsmän, och hvad jag haft for afsigt med bontftn. (fW tiger) Svär det, eller tömmer jag denna dryck, och mjs död skall for alltid förgifta ditt' li£ Bäck mig din hand till ett tecken att da vil1 tiga, eller —

Toil» (räcker henne handen oek

faller dertfter sandö* till. golfvtty.Gustaf. De Förra.

Gustaf.

Hvad fir här for Ruller? hvad ser jag? Toni ligger der utan sansning! (han skyndar att hjelpa henne upp.)

Babekan.

Do bör inte förundra dig deröfver. Min dottér Sr af etl re t lig t lynne; beklagligen kan jag inte heller alltid tygla mitt sinne. Eo liten ordvexling uppkom oss emellan, for det hon med alltför mycken värdlösbet tillagat din frukost {Hon kastar spif-kumsnen ut genom/onstret.) Jag bannade henne, och hennes förtrytelse bragte henne nära eo svimniog. Men det har ingenting att betyda.

GUSTAF (som emellertid satt Toni på en stol)*

Toni! bästa Toni! vakna! det är jag, som ber dig defom.

Babekan.

Har du skrifrit?

Gustaf.

Ja. — Min älskade flicka, kom åter tffl dig sjelf. Babekax.

Vät inte bekymrad för henne; hon hemtar sig snart. Jag gftr emellertid att laga till de lifsmedel, du begärt fÖr ditt sällskap. (Babekan går.)XL SCE5EX.

GcsTAr. Toiu

Toai Mir *dk trfirmr-

rwdfikmmm.1

GifTir.

Mla—r Ja mte mttx igem mig?

Tomu

Har 4a Aadil dbUUct?

Gvstäf.

SUi lida, 1Sdk iate » pl ett aCJäat

To*I (—< iyftf ti/KffU.)

Har Ja IneU cUaUct? Mpr jag. (J&Ur mi Umé fir !) Fär Gadi adk alla kefeaaa éall, har Ja JmcUt Jcf?

GisTir.

Hej;

*mffmm- **).*

Ja! al ir dd. Har Ja iric i—ila> Jet? iarra Jraffa? ir Jet råat?

Gitnr.

J, ja, Jpr jag £g; aca fttlaa auif-------*

To>l

*Jag kar iagratiag att fSrikbra; Ja fir iagraliag /ria, Imt Jb Jet? Mca sig ay, Gailaf, iUar*GostAf.

Ja, fastän jag inte förstår dig.

Toni.

Ålskiar'du mig? säj» mig det än en gäng.

Grya TA;*.

Döm mitt hjerta eft«r ditt.

T Q-BT.Iv

Hrad vill du göra'af, mig?

&I1&T.AF.

Min.m9ta.-min, följeslagaijnw genpn» lifreh:

T om.

Och du vill föra mig med dig tjll ditt fädernas-länd?

duSTAF.

Ja — om Toni sjelf vill öfverge sitt hem. Toni..

Toni bar intet annat fädernesland, än Gustafs. Gustaf.

U» din:mor?

Toni.

En hustru stall öfvvugcfar Och mor. — Jag hör henne komma; jag besvär dig, nämn iptet ofd, somförrSder hVad vi nft sagt.

GtTSTAF.

: Men dfct 8r niig en gåla - -Tosl

SGa lärlek (Ull ca giog lösa beaae-

X. SCE3E3T.

Biieiu. De Förre.

BAKEKAX 'JUr em HfnriSljd lorgy. Hi r i ro lÖrfridiiiifar it ditt salUlajv. Har dm dill bref firdigt?

Gcstaf.

Stm. (iu £ar Ja < «tr nur)

Bakekas.

Toai, brad bar da cagt ft^aliapn?

To»«.

bgoitii{ af hvad da bedt ajg iörtfL

Bimix

Är det saaat?

Tosl

Da har väl Urt aig all bala ucb bäiuat, aa inte att tala osaooing.

GtTSTAF (I i ft7Mfrflr0q)

Här är det. Vill da genast aft kicka det?

Bakekas.

Ja. 'få- etQ fen oc& > yr) George!

G EOtC E. (aca^Bre).

Jag loaacr! (W åW.)

aBabekan.

Du skall bära den liär korgen tillika med bréf-vet till skogen strnx ner vid vattenfallet, der, uti en bergsklyfta, träffar du några hvita. Du Jeranar dem det här och säger, att deras slägting väntår dem hit i afton. Skynda dig tillbaka. Så snart det mörknat, skall du åter inCnna dig hos dem, för att föija dem bjt.

George.

Jag förstår; det skall allt bli uträttadt. (gar.)

Ba BEKAN (till Gustaf).

Vill du följa mig in i mitt rum, der väntar dig frukosten ?

GusTAr.

Vill'du inte gå med, Toöi?

Toicr.

Min mor, skulle inte jag emellertid sätta i ord* ning de öfra rummen for att ta emot de hvita?

Babekan.

Ja, gor det, mitt barn-! (Hön går med Gustaf in i rummet till vänster.)

XI. SCENEN.

Toni, sedan G^EORGE.

Toni (springer till fönstret). Hör! George! kom ttp|J*igfefi! Min mor vill tala vid dig. (in i rummet) Méitsi^hon örriar skickå gossen efter Kongo? Det måste jag förekomma.GCOACE jinkmmirr}.

Hfad fill dn sig

TOSL

Babekaa fionrr det otjnf^f att da gar Gam ock tillbaka; del skalle kassa myt de krita né-taakar.

Geoige.

Ja, det har koo ratt L i* de oaogi?

Tojl

2k oej; OM i alla 611 sarif Ko^o aoderråtta*; dm år jm iate ridd aU p i aorkret/

George.

Hej, visst inte.

Toni.

Nå, då måste du gå till honom sedan du följt de hvita hit. Men, hör du! du får inte föra dem hit innan det blifvit full skymning, och bed dem emellertid försigtigt gömmma sig i kulan.

George.

Jag förstår; det skall ske. *(går.)*

Toni.

Skall jag bedra min mor och öfverge henne? jag var ju hennes enda glädje, sade hon. — Åh nej, hämden ensam är henns gjädje, och den *måste* jag beröfra henne. Några timmar till, och jag skall ha räddat min älskling från döden och min mors samvete från ett nytt brott. *(går.)*

*(Ridan faller.)*TREDJE AKTEN.

Theatern blir oförändrad.

I. SCENEN.

Babekan. Konelly.

Babekan.

Såg ingen dig, när du kom in genom porten? Är du säker på det?

Konelly.

Åh nej, säger jag; men Toni —

Babekan.

Hon är i trädgården med den hvite.

Konelly.

Och du tror då, att hon kar förgapat sig i hans röda kinder, att hon vill förråda oss?

Babekan.

Det påstår jag inte; men jag fruktar flickans svaghet, och det är min skyldighet som mor att förekomma, det hon inte måtte förnedra sig och vår stam.

Konelly.

Död och förbannelse! Jag har lust att göra ett hastigt slut på saken. Är inte främlingen obeväpnad?

Babekan.

Förhasta dig inte; du skulle få att göra med både honom och Toni, och en älskande flickas förtviflan är fruktansvärd.

Kovcllt.

Va^ot sadaot trodde jag hemme lik vil ifete on. Den bedragenkao!

BilEEiX.

Tnl, Ijrt! Akta dig alt boo inte bor osl Den kar barnsligheteo gfoomcr bon snart bort, når koa blir dio hustru.

Kosellt.

Do har da iogeotiog emot, att Kongo vill ge mig kcnoc?

Bibecix.

Kongo? Det är jag son ger bort keooes kaod, oeh jag ger den ät dig, for det do liknar mig i hat mot mioa fieoder.

Koiellt.

5a lika turcket, bara boo blfr ann; jag tar ide t goda frao hvad hall det kommer. Men bvad W1 do jag skall göra?

Babeka?.

Do sade jo, att Kongo inte ar laogt borta?

Ko5ELLT.

Kej, endast ett par timmars råg kärifraa. Jag begriper iate kvar George tar vägen; kanske de kvHa kalla kotmn ipar. Jag ärnade aooars skicka kooom eller Koogo. 5u masle «iu skynda efter konom ock * ble^fooom komma k it tillbaka i natt. Sa snart dé b vita gatt till kvila, skall jag stalla ett Ijos opp i ▼iodskammarfooslret till ett teckeo att jag vaotar Er. Do förstår mig ju?n

Åh! fullkomligt! kari cju bara laga sä, att fiätn-liugen inte kommer uodan ?

BABEKAff.

Han tror sig i säkerhet här, och jag vill i alla fall ha ögonen på porten.

•K O HELLY.

MS, nå, du forstår din sak, det vet jag. Farväl så länge, (gär.)

IL SCENEN.

Bab EKAN (eruam.')

Pvad har jag gjort? Skall jag blottställa mitt Jb^rn för de svartas raseri? Men eraot det kan väl min troliet skydda henne. Grufligare är dek, att kasta henne i en barbars armar, som med henne har in* genting gemensamt, och h vars själ är mera olik henne än deras färg! Skall jag sälja henne åt min hämd? skall jag uppoffra hennes' bättre varelse, hennes sfillhet! Men hvad jollrar jag! sal Ihet för Babekans dotter? En enda sådan finns för mig. — Olyckliga! skall da då aldrig tröttna att bada dig i blod! — Nej, nej, en gam söndersliter mitt bröst; han kan endast mättas med nya offer,1 foch med hvarje offer tilltar (ikvälhans hunger.* <— Jag bekymra mig om någon lefvandes sållhet; jag..älska någon menskJfg varelse! — Ja, jag var föd$Ldet‘t,ill, men de ha for-bytt sin natur; nu är jag cföhubatt mörda och för<-följa! Välan! beklogansvärda^ folj då din kallelse.m. SCEXEX.

Gustaf. Bimi%

Gustaf.

Har go*sen anno iMe kommit ii!(bala ned d^ob BMkrratlelse frao iokj släktingar?

Sej, nen Tiitar bonoa kvart o*onbHet

Hvar är Toni r

Gustaf.

Jag haudf keane i IräJgirlnt I kriikrn for-iiadelse stannar jag inte hos dtg, goda BabtUb? Do är nio sk jdd*en~el, och inte blott nin, 4a är mina aoforraiidlm räddariona och — da är Xonif mor.

BltEKlJ.

Ock i knUeodfra egenskapen bar jag for dig det mesta värdet?

GttstAf.

Jag vet inte; mitt kjerta liar infe lärt att gorm tasdersokniogar. Dn aaste Tara IjcUig, afoodsvärdt Ijcklig.

Bxieiak

Ja*? r

Gcim.

Som äger ett sådant barn, och som kaa frälsa så masga af dioa likar (na amdergäag. Säkert är da tacksam mot Försyae». Hvad jag äitkar dig» mm goda ^vmna, mm goda mor. ifmtum* \rmmrthmmL)

BA1EJLA9 (ser pm komam, tpus ett ögomUick rård, mem sliter detfi. Ut sim kmmd mek éjwdmr tajuIV. SCENEN.

Gu ST Ar (ensam):

I 1 T

Jag kan inte förklara hennes uppförande. Hon synes den ena stunden så god, så mensklig och den andra hvälfva hennes, ögon som eldslågor och hennes anletsdrag förvridas i rysliga uttryck. Blandade känslor tyckas strida i henne$ själ—och Totii

vill ingenting säga; jag skulle, kunna misstänka----

Men det är inte möjligt att se Toni, att en enda gfrhg ha läst sanningens himmelska skrift i hennes öga, och första hvad misstanka är.—f Solen nalkås *in middagshöjd, hettan' blir tryckande; jag vill forsöka att smaka någon hvifa; jag: har nu en tid måst yänja mig ätt ägna dagen åt hvilan och natten åt mödor och besvärligheter. (Aan sätter tig pä en stol.) Jag kan ju sofva' i lugn!' Toni år omkring mig; hennes1 anda sväftfai4 i denna* boning och försåtet vågar icke nalkas den. („somnar*)

V. SCENEN.

Gustaf. Toni.

Toni.

Hvad! han har somnatT och just nu — men han behofver hvila. Sof i fred, älskade yngling. Når allt är färdigt skall kärlekens kyss väcka dig — (Hon går till den dörr; hvarigenom Babekan utgått* och tittar genom hfckelhålét.)'M\n mor skter vid fötisfret; hon har ögonen oupphörligt värida utåt; jag förstår, honisstänker »mig,* och fruktar att jag äkullé vilja smyga mig ut £enon» porten. Hennes forsrg^ tighet skall tjll ingentiqg. gagna. ; Jag har gjort en öppning pa häcken, som ligger åt sockerplantagen. Vå» flygt. är -öppen åi den sidan. Nu återstår det

blottblott att tänka p& ett medel, att k em ma härifrån, atas att hoa npptäAér o*».' ut gmam Jomtrtt.) Föutret li§grr f3r högt; ett bopp dcriftU ir inte möjligt- Ty*t! pg vet råd. ^ yfeur «* itmlftfg, mm hmmgcr fm våggtm ifvtr Camaft ttotj Det bär skall bli ca stege. ‘

Gcitl# i» wann)

Toai! aia Toni!

Tosi.

ftaä-UtotetpAwigf taio bild sl*r Mait i tians 46aasr{ lind)ag flr Jjeklig! Hevf in aor, skall ias öfVergo-fceoar!-uk, ksa^jtg ansat? kon Vittjalaöfda boaoiaf (marn^ mt^ra-äm* fi BvftdSttict?

Kx> jftSt» fwAA/3M-

Lät opp, Babekan?

T©*«

Store God! bör jag inte uuttgds iftt?

bliéKIS (utamJort\

Qvid! är do redan Bär?

K«IBttT (utAnfirt\

jag mötte nia kaauatar {t ngt»

TosJ.

gelé inMts » Ur. Ond ät- att göra?, Skall Wtfcta^koMm! GaMff Hej; ha* skalle enda* fördetfV» sigr genötii i» Bwlttesf bobOad!

K. O K G.O (tft**fort\

Ock dio 4kNter vfll hedra oss, hör jag; men jag svär, boa »kall inte' göra det oslrafiådt.Ba.be K, an.

Äocu Sr ingenting förloradty den frSmniantfe 'Sr qrar #abu.

Kotfco.

NA, det är väl. ^ifntci) bevaken alla utg&n-gar, tå alt han inta »lipper undan. .

T Otti.

Och ingen undflygt giftretJ iagenuiflg, ti]/ bans räddning 1 — Men kän jag »t« dö for honom? Nej. ne), endast Prtd hftnpaa; ihe» b*» fräUasSadåiale!

Kö»?1©.

Hvar Sr han 4» ?

3 A9*KAX.

Der uppe i kimmare», tom bar fönstret jt trädgården.

'Ttvfc

Nej, han ^or intet under; °btiA gfjorde blott ett, då han viste mig himmeleq* portar, for att sedan for evigt tillsluta dem.— Men b vad! inger inte Han mig denna taöka? Jo9;|o, 4t% ipr hans veri; förlåt AJIsmäktige, att jag rti**k äz>de dig!. 07** spring* till stolsh ock binder fast Gnstoft hinder och Jotfer med tigst, som hon håller i handen.)

GuSTAi (vaknar och stretar emot, men uramfmtt kunta lindra hemp)\

Toni, Toni! hvad gör dif?Toki.

Förlåt ai^, Goitoff Jag' kan Inte annorlunda, tji*, Mrstl jag-berdig.

VI. SCENEN.

Vepörre. Kongo. 'KoNfetfcr; floiiico^ Bueuh. Negrer..

'Kongo (tiu Tom).

Forridenlt! Har Ai lltk den hvite undkomma, så är du .doden* barn!

To**.

Undkomma! Har du då inga ogon? Scr^Mj inta bvJ^n ^itter bunden der?

Kongo.

Jo, i sanning; jag forstår Inte - - -

Ser |ag verkligaB.ritt?

Komtt.

Är dethir intf bua ett hixen,.aom hon iärt af den hvita? fijefvalens afioda Sr rik på sådana der konster, (går till. stolen ock, pä ^iget.) ,Nej, han

år fast ocb säkert bonden; fogelu ^iUer i snaran och tan inte koipm» dia..

Gr b* Ar.

Toni!

Kongo (utt BaUhmy.

Htad hade du lor griller i hufvudet, när d° trodde, att Toni stod i någon komplott med den hvite?BaBKKI,*'

Allt drt här ar mig i all^feltfP jill {« skulle det tjena att binda honom; bao kände ja

ao då inte undga oss?

To SL

, l**f ? ?jw -d*» då, *u Jm» v^rit m te *¥

femna sig Ht bandlast rof i era hinder, oA §u inte lians dod na kösbt "ileras lif, o» urte

jag i tid forek gm mit det? Dofore band jag booom

£oi&flu

Lossa fangens band och fit ‘honom “sflga opp {Jet sier). Hvarifnn Sr ^ freb hvad år ditt — Vkil dt| iplc svara ?

GcSfiT(l"i®‘ as lii/waHtfl Pi Tomy

Toni! år drt du. förblindar cg (|ak d\öaa

min syn!

K?ff£«*T

Anm ep |ao{(vill do

KovnPiAr.

Ärt lan Taratfctsaitomjf, tåTlionofn

{ dodas* ^bonfn^ar^berittå det* lrärAsina fofugan-parte. Jajj vill göra honpm vigen1 fiftt tiff dtia. jlflaifr Mbwii)

To*I

Förhasta dig inte..* (U : bfclt sillskap af hriia, som lår fora med si^ en ansenlig samma pepgar och djrbart^ter^ fäqUf ^bPC^ vid vattenfaflcL De Jro bjudna hit,

Kqsei^lt.

Ja, de äro välkoana; men hvad hindrar del -pen ena först och dcu audra stp.To*n.

Tror du de skulle vara nog oforsigtiga, alt våga si" hit, finnan, de . förut...pfveiitygat sig, att dera* •lägtinge iefver och mår val?

JLqxgxi.

J^tlTpni fyar ritt. Den Jivite måste hlj ett jpe-del att locka de öfriga. i .snaran; oaft får lefva tiU dess de hunnit hit.

Toni iför tig).

Nu är 4ét JåL Kom, Saftpy» och följ mig ut i trädgården, (j^r Seppy vid handen oph gir *«*•}

fi^SrlAR Cser efter henne),

SWmJ

ÖA*fk*i< (Jbf tig).

Hon ensam upptar alla hanf tankar; hans egen faj-a bekymrar honom i*k*-

Kö&Gp.

fiut»-snart ^ietai1 du »hit fe hfila}.

Babekan»

| aftop.

Kojcgo

Mén vi äro bär endast några .$&. karlar,, öch • en strid med dem skulle kunna bli bvi&s. lttffh måste A% ,säk? vppebAll^ d^n^r vid. vattenfallet, till de$s de fifriga af vår hopp *hurinit tillbaka:

£ ABEKJLff»

Vi skola då skicka dem ett pytt .bud, som,b$r dem dröja under någon förevätidnittg.K O X E L L Y.

Man kan ju säga, att vagarne inte 5ro säkra, eller något dylikt; eller ocksa kan deras slägting tvinga» att skrifva ett b ref ra ed ni gra osanningar ut;. Folk af hans farg ha godt efter sadana.

For ot Öogen. Kod kais ldbder och bevaka Jhooom viL (Gmsuffirt* krt)

XoiTCLtT C/oiJar hmmmJi

KOVO^ QUliMkHhm)i

Hvad taaker da oa Toti od besoes appfaratde?

Båbbiav.

Jag kar gloat bort den tid, da ji| var mTo-«i; yag ka» och vill ötc foritt keaae. Gifvc Gadf att aldrig det» dag lomaer, dl koo förstår Bf!

K*OVGOw

Kärt Bahekaa! lag begirte ia te af dig algoa förklaring ifircr des tid soon varit. Tror At då9 att jag oaskar 'ém tUbéka ? Vi Wra i cgoaUie-

-i* w

VIL SCENEN.

(JhftmJfnmmjUt titt srnmmm (bMnfa^ jm i i«7« mfjörtt» mkUmJ

Stboxli. Albert. Fiediil Geoege.

Betjenter.

StEOMLI {till Gctrgt).

Hircm bor dl i boset?trBOftCE.'

En gammal Mulattska, som .lorestär bushalloin-r gen, ocb hennes dotter en Mettiz»

$TEÖMLI.

logto mer?

GioäfiE.

Nej, ingen mer Sn jag. J&oago mn rlr aaå jtto»-tagen, ar nu borr ta med de andra kamraterna.

Feed&uc*

Hrar ir han

Geobge.

Han ir vid arnéea ocb kommer iate> igen pl åtta dar.

AiiyBtn

Vet du då , bar snart nun »Antar Er arm^e lill Port av Prince?

Geoege.

Åb! dit kan den vint inta komma på flera dar* Sen Sr ännu på andra tidan bergen.

Fredeie.

Gud ske lof! mia far kan dl i {let giftfria huset få hvila en dag, och vår räddning är säker. Hur långt är 4et dit ^

Geoege.

På sin håjd cti tiiÉifc vigå

Stäömlu

Men våga vi då tro den l|är gdsstbs berittebe, ocb bortå vi bJindt kasta oss i en fara, hvars vidd vi inte kunna förutse?Fredrik,

M$o Guptaf«# bref, bor injte dej. 8}äIU oss till"* freds t Der ät tAm bafis stirf

Strömlt

Men om man gedom en hycklad gästfrihet bedragit honom, och insoft hani^ vaksamhet? Forfåtf mina toner, dessa iolkSt, ufeti åldren och motgin* gwaU) hm 9|^rtfMjg<^wigtig4

AlberT.

Ser jag inte något hvitt ikymta der oppe I backeo ?

Fredrik*

Jo, det fir en flicka, 'om bär ett negerbarn på årtoédi Hon lomtnet hitåt*

Gfeoftéfc

Rb^ dW it* vål IV)nt; Hon vill alla btHa *å!f efter hon är slägt med dem. Nå, no får Di hör* om jag har talt sanning.

viii. Scenen.

Te*i. S am*. De Förra.

TonI, (medt 8*ppy pä j

instörtar andtruten oek utom sig>)

(till Stromli.) Är du Gnstoft nrtrabrdr?

StRÖ*W/U Ja min gode ilicla !

Töwi-Toni.

Gud ske lbf! (sattér Såppjr ned pä marken) Jag fl>r-mår inte mer! {lutar sig emot Strömli.)

Strömll

Sätt dig, mitt barn! Du är uttröttad åf vandringen. (Toni nickat• bijhllande. Han for henne till en itender hon sätter sig) Vill du inte njuta någon för-friskning? (Toni skakar på hufvudet) Öet är då 3u.' som gästfritt ernottägit tnin Gustaf, och som fifvén lofvar oss en fristad?

Toni, (pekar på George.)

Tag fast på den det gossen.

George.

Mig?

Albert*

Men bvarför?

Toni.

Tag fast honom, säger jag. (Dä de ofri ga drojaatt gora det, springer hon upp och fattar George i armen.) Se bär,

bind hans händer.

George.

Men hvad ondt har jag dä gjort? («‹, Wcr händerna pa hane rygg)*

Toifl.

Ännu ingenting, men jag vill förekomma* att du inte' skall kunna göra något. Gif noga akt på honom, att han inte för komma Undan.

Strömli* Men förklara öss. - *Din brorson ar i fara! döden *väfvar ö/Ver Lans bufvud!

Alla.

Gustaf1

T O N I.

De^ brej tån skrifvit var endast en snara, som vi ulligt för att lopia, Er i forderfvetl

Strömli.

Du!

Toni.

Jag och min mor. Negrerna ha kommit b em, Man ville genast mörda honom, likasom man dei 1 huset mördat a)la hans landsman. Jag hindrade det endast genom föreställa ingen, att han måste Jefva tills vi hunnit föra dit Er alla9 då en gemensam graf skulle (Örena Er.

Albeitt.

Flvar är dä pfantagen? vi må&te dit

Strö mm.

Mina vänner, ta’ir edra vapen. Hvar är mio

värja ?

Albert.

Min far, vill Ni våga Ert eget lif mot de ursinniga Negrerna? Betänker Ni då inte Era år, Er kraftlöshet!

Strömli.

Skulle jag betänka något när Gustaf är i fara, anuat än medlet att rädda honurn?T ONT.

Tack. goda Gubbe! ja, du känner Gustafs värde.

Fredrik.

Det göra vi alla; men ar vägen lång?

Toni.

Vi måste ta en omväg för att inte möta de svarta. Kongo Vet, att Ni är bär och har kanske skickat ut någon tropp att öfverfalla Er. {till George) Du hittar ju vägen förbi maysfältet öfver den lilla spången.

George.

Ja, men skall jag - '«

T ONI.

Du Sr förlorad om du söker smyga dig undan, eller föra oss vilse. Kort, lät oss skynda.

Albert.

Skall jag stödja Er, min far?

StRÖMlI.

Nej, nej! Gustafs fara har återgifvit mig mina krafter, (visar på Sappy) Men detta barn?

Toni.

Det är Kongos son, och den enda varelse i naturen, för hvilken han byser någon mensklig känsla. Men kom, kom; Ögonblicken äro, dyrbara; ett enda beböfs for att sluta hans lif; och vi ha här förlorat så många.

Alla.

Fort, fort! (De gä.)fTheatern förvandlas till samma rum som i l;im och %:dra akteiuj

Babekan. Kongo,

Kongo,

Dm är så orolig, $ab*kan!

Babekan,

Är <15 du fullkomligt lugn?

Kongq.

Så mycket, so nr jag varit det se'n den dag, då en hop ströfvanc(e Morer tffverföfJo min fredliga byd-cfc» uppbräqcje den, bundo och misshandlade min gamla far, och släpade mig borrt i slafveri. Det var de hvitas guld, som retat dém till detta ocb tusentals dylika rof. Utom det, skulle vi.ha varit vänner och fredliga grannar, som inte haft något ohytt med hvarandra. Fädrens jord var stor nog för oss; den vänlig? solen framlockade skörden ur dess famn utan tnenniskans möda, och frukten ef dess välgerjoingar var hennes egen. Ack! der bodde lyckan.

Babekan.

Gör hon det? Tro mig, Kongo! lÅl oss då snart fara dit.

%

Kongo,

Det är for sent; hon bodde der endast för den glada ynglingen. Barbarerna het förgiftat min glädje och gjort mig till gubbe, innan ålderdomens börda ännu tryckt mina $kuIdrQi\Babekan»

Du. .berättar ju m egen histprja. Det var en tid då lyckan log åt mig. har hon för mig

nntagit hatets skepnad; blott någon gång ler hon rned ett hånskratt! och .hennes drag äro hämden* furies.

Kongo.

Men jag begriper inte, huru sådana der sällsamma betraktelser just i dag fallit oss i sinnet. Vi måste försöka att skingra dem. De hvitas biod bjuder oss till en fest, som de ha lärt oss fira. Men du är dig inte lik. Har då den främlingen något mera värde i dina \ögon, än alla de andra, h vilkas död du sett med köld?

Babekan.

Jag vet inte hvar Toni tagit vägen; jag har inte sett henne på några timmar, och det börjar Fedan bli skumt,

Kongo.

Hon gick förmodligen ut i plantagen med Sappy» Men Konelly kommer inte tillbaka. — Tyst! jag tror det är hans röst jag hör.

X. SCENEN-Konelly. De Förre.

Konelly.

Jag kom för sent. Der fanns ingen vid vattenfallet.

Kongo.

Inte? hvart ha de då tagit vigen?Det'kan jag inte begripa. Jag sökte genom he-te skogen, men dér fanns intet spår efter någon menniska. Inte eller såg jag till George.

Kongo.

Skulle de då ha haft nägon aning?

Bab-ejkak.

Filer skulle främlingen ha bedragit oss? Kongo.

Det är möjligt. Han hörde oss tala oro det ode som väntade hans stägtingar, utan att tlet gjorde något intryck på honom.

Backan (/<,>

En helt annan olycka förkrossade d& hans sinne. Men tig, dåraktiga medömkan! (högt.) Nå väl, så må då han do och låt oss lemna de öfriga åt den jeviga hämden, som skall utkräfva sin rätt äfven på dem*

Konelly.

Rättsagdt, Babekan! Han skali dö. Hvar är han?

Kongo.

Han sitter der inne på srn säng med ögonen fastade på golfvet, utan att tala eller röra sig. Kally och Omera bevaka honom.

Konelly.

Nå, så vill då jag befria dem från det besväret. (Det har imedUrtid. blifvit mörkt). Vill du det, Kongo?JK.Otf GOf,\

, Låt föra ned; honom på gården (4fa/l ,hör ett par skott utanföre och straxt <derp^et^ hö$t rop.j ti vad är det?

Röster åutanföre.

Tillbaka« tillbaka! Gif ErJ

XL SCENEN.

Ho ang a. De* Förrd*

HOANGO, (störtar in blodande, med en Ijrckta i handen).

Vi äro Öfverfallna. En hop väpnade hvita ha brutit upp porten, ' Posten föll for deras första skoU; jag sjelf är sårad i armen.

Kongo.

Fördömdt! Låt oss skynda ned på gården. (Tager sina vapen).

KoNEtLT.

Det är för sent, fienden är redan här.

SCENEN.

De Förra, Strömli, Alrert, Fredrik* Betjenter. Negrer. f Några IVegrer söka att bestrida dem ingången. De drifvas tillbaka* Ett skott sträcker Konelly till marken. Kongo af-rväpnas af B etj eningen ; der of riga Negrerna dels Jallaj dels af väpnas. J

Strömli..

Gif Er, eller är Ni förlorade! Hvar är den fräna-' mande Offioern Ni herbergerat här?Babeka».

Hvem liar sagt dig, att någon sädan Sr här, Och hvarför ofverfallej1"du oss?

Strömli.

Svara mig; bvar 8r:han? eller*

K.O.NGO.

Hota inte, gubbe! jag föraktar dina hotelser. (ropar) Kolly! Omera! håH er lediga med era gevär!

XIII. SCENEN.

Toni. Sappy. De Förra.

Tohi.

Häll, häll!

Babekan.

Ah! nedriga! Har da förrädt oss, sä tag dä lönen derfor. (Hon tar en sabel från gol/vet och springer emot henne* men hindras af betjenterna),

T O If I {till Kongo)*

Befall genast de svarte att lägga ner sina vapen och befria främlingen, eller stöter jag denna dolk i ditt barns bjerta!

Kongo.

Ursinniga! Du vågar!

Toni.

Allt for hans räddning. Skynda, eller må ditt barns blod komma öfver dig*

Kongo.Jag måste då. För mig till dörren. {Han fort* till dörren af det rum, hvari Gustaf är* och ropar inåt) Kamrater! befria den hvite och kom ut! allt motstånd , är förgäfves!

Babekan.

Må himmelens straff komma öfver dig, fortappade!

XIV. SCENEN.

Gustaf. De Förra.

GlISTAF (utkommer blek med armarna i kors och ter vildt framför sig).

Sth ömli.

Min'Gustaf! Gud vare lof, du lefver!

Albert -och Fredrik (ihynda tm

honom.)

Vår bror!

StRömll

Du svarar inte? Har då faran och ängesten så sYakat din själ?

Albert,

Hör oss då! Du är] räddad. Våra fiender äro

oskadliga.

Fredrik,

Vi måste skynda oss härifrån; här äro dina vapen. (r&cker'honom tvenne pistoler)»GlJSTAF (tor dem mekaniskt M men blir vid detsamma varse Toni* springer tillbaka och lossar ett skott pä henne).

Missfoster!

Toni,

Gustaf! (faller till marken.)

Strömli.

Store Gud! Hvad har du gjort?

Gustaf.

Jag har befriat verlden från ett vidunder, som befläckade den,

Babekan.

Himmelen är rättvis. Den, for hvilken hon for* rådde sin mor och sina närmaste, belönar henne så, som hans slägt alltid betalt välgeriringar,

Strömli.

Olycklige! Hoq var din oqh vår räddarinna,

Gustaf.

Hon?

Albert,

Hon forde oss hit; utom henne akulle vi alla ha blifvit dödens rof,

Fredrik,

Utom henne skulle vi inte en gang nu ha kun-* pat rädda dig.

GUSTAF (stirrar ett ögonblick pä dem alla).

Jag nedrige! (vänder den andra pistolen mot sitt brjst4 men hejda* af Strömli och Fredrik.)Strömli.

Gustaf! min son! vill du då begå ett nytt brott?

Gustaf (ursinnig).

Släpp mig! släpp mig!

Toni, (som emedlertid blifvit upplyft af Albert och betjeningen, slår upp ögonen och säger med svag röst)

Gustaf!

Gustaf.

Var det inte Tonis röst? Släpp mig! (sliter sig ifrån Strömli och Fredrik och skyndar till henne) Toni! du lefver?

Toni.

För dig! (faller om hans hals.)

Strömli och hans Söner.

Gud vare lof!

Toni (som hämtat sig).

Jag är inte sårad.

Gustaf,

Du blöder!

Toni.

Det är ditt blod! — Är jag din, Gustaf?

Gustaf.

För evigt!

Strömli.

Mina älskade vänner, låt oss inte dröja längre i detta brottets hemvist.

Kongo.

Gif mig igen mitt barn!

Strömli.

Nej! det skall tjena oss till borgen för vår säkerhet. Så snart vi anländt till Franska förposterna, skall gossen återställas till dig.

Kongo.

Lemna mig gossen; jag svär dig vid hans och min faders lif, att jag inte skall oroa er vandring.

Toni (till Strömli).

Jag ber dig! tro hans ed. Ett barns lif är heligt för dess far.

Babekan.

Men du, vanbörding! trampar din mors lycka under fotterna.

Toni.

Min mor! var då hämden och brottet din enda lycka? (faller på knä för henne) Jag vet, du kan inte förlåta mig; men fördöm mig åtminstone inte.

Babekan.

Låt mig slippa din åsyn; jag skall bli lugnare, när jag icke mera ser någon af våra bödlars slägt.

Gustaf.

Låt oss hasta härifrån, Toni! Du har med dessa varelser ingenting gemensamt. Kom, natten höljer våra fjät, men ljusets och kärlekens Gud skyddar dem! (De gå.)

(Ridån faller.)

*